

ŠALEŠKI RUDAR

CASOPIS JE IZHAJAL KOT «RUDAR»
GLASILO DELOVNEGA KOLEKTIVA RUDNIKA
LIGNITA VELENJE — OD 1. MAJA 1965 DALJE
GA IZDAJA OBČINSKI ODBOR SZDL VELENJE

GLAVNI IN ODGOVORNI UREDNIK
LJUBAN NARAKS

TEHNIČNI UREDNIK IVAN FIJAVZ

18. maj 1967 — LETO II. — ST. 9 (49)

CENA 30 NOVIH PAR ALI 30 STARIH DIN
POSTNINA PLACANA V GOTOVINI

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA OBČINE VELENJE

VIDA TOMŠIČ med rudarji

Velenje, 12. maja — Med svojim enodnevnim obiskom je predsednica glavnega odbora SZDL Slovenije imela več razgovorov v Velenju. Najprej je dopoldne obiskala velenjski rudnik. Tu je obšla nekatera delovišča v jami. Dalj časa se je na čelih v jami pogovarjala z rudarji. Zanimala se je za težave v katerih je velenjski rudnik.

Bila je tudi v tovarni gospodinj-ske opreme »Gorenje«, kjer se je pogovarjala s predstavniki kolektiva in si ogledala proizvodne obrate. Zlasti se je zanimala za delovno zaščito in za njihovo sodelovanje v samoupravljanju.

Vida Tomšič pa je bila tudi ob velenjskem jezeru.

Popoldne je govorila v velenjskem kulturnem domu na javni tribuni. Z njo je bil tudi predsednik zvezne gospodarske zbornice in zvezni poslanec Tone Bole. Na ta razgovor se je zbralo okoli 350 občanov.

Predsednik občinske konference SZDL Milan Šterban je otvoril javno tribuno in dejal, da je to ena izmed oblik dela občinske organizacije SZDL, ko organizira razgovore z najvišjimi predstavniki družbenopolitičnih organizacij. S tem želijo navezati neposredne stike med njimi in občani.

Predsednica glavnega odbora SZDL Slovenije Vida Tomšičeva je najprej govorila o pomembnosti 30. obletnice ustanovitve slovenske Komunistične partije in dejala, da ni samo gola obletnica. Takrat, ko smo ustanavljali Komunistično partijo smo bili pred slično situacijo kot danes. Postavili smo, da mora pri naši revoluciji obstajati sila, ki bo znala pravilno usmerjati delavski razred. Naša akcija je bila popolnoma jasno začrtana, ker smo zaslužili vojno vihar. Sklenili smo, da se bomo postavili na lastne noge in da bomo ta boj tudi sami izbojevali.

Po 30. letih uspešnega boja in dela, je dejala Vida Tomšičeva, delamo obračune. Pri tem ugotavljamo, da komunisti nismo zaprta sila, ločena od delavskega razreda. Odločitev Zveze komunistov je v sedanjih fazi socialističnega razvoja enaka tistim odločitvam pred 30. leti. Raz-

viti moramo takšno zvezo komunistov, ki bo omogočala, da se delovni ljudje kar najbolje borijo za svoje interese.

(Nadaljevanje na 2. strani)

Štafeta mladosti v Velenju

Letos smo prebivalci velenjske občine pozdravili štafeto mladosti v Velenju, pred kulturnim domom. Tu smo skupaj z ostalimi delovnimi ljudmi in mladino izročili tople čestitke za 75. rojstni dan našemu tovarišu Titu.

Pred prihodom zvezne štafete so prinesli na trg štafetni palici iz Soštanja in Smartnega ob Paki.

Zvezno štafeto mladosti je prevzel inž. Janez Grašič, član zvezne konference SZDLJ in poslanec gospodarskega zbora skupščine SRS. Ob tej priliki je imel inž. Grašič krajši govor. Takole je med drugim povedal:

— Mladina, prebivalci velenjske občine smo se danes zbrali v svojem središču, da sprejmemo štafeto mladosti in najboljšimi željami vseh nas Josipu Brozu-Titu za njegov visoki jubilej, 75. rojstni dan in 30. obletnico, ko je prevzel vodstvo Komunistične partije Jugoslavije. Ob tem se obvezujemo, da bomo izpolnjevali naloge kot državljanji socialistične Jugoslavije za izgradnjo socialistične družbe. Minilo je mnogo let, odkar je maršal Tito prišel kot voditelj na čelo Komunistične partije Jugoslavije, jo vodil z vsemi naprednimi ljudmi v boju proti sovražnikom in v boju za socialistično revolucijo, po vojni pa v izgradnji socializma. Nahajamo se v obdobju družbene in gospodarske preobrazbe. Naloge za uresničitev ciljev te preobrazbe so ogromne — tega se moramo v popolnosti zavedati. Sleherni državljan mora vložiti vse svoje sposobnosti — ves svoj trud za dosego ciljev, saj bodo ti prinesli blagostanje našemu človeku, v svetu pa priznanje in še večji ugled, da je socialistična Jugoslavija postala tudi gospodarsko močna na osnovi družbenega in delavskega upravljanja.

Graditi hočemo v miru, v sodelovanju z drugimi narodi na enakopravni osnovi. Zato pa najostreje obsojamo brutalno agresijo proti DR Vietnam, obsojamo kraljevi vojaški udar v Grčiji, kjer ljudstvo preživlja hude trenutke terorja in je naša solidarnost do ljudstva skupna s solidarnostjo vseh demokratičnih sil na svetu; obsojamo imperialistične sile, ki svoje gospodarske in politične interese poskušajo uveljavljati s pozicije sile in vojne.

Vida Tomšičeva je bila v jami velenjskega premogovnika.

PETER KRAPEŽ ponovno predsednik občinske skupščine

NA SKUPNI SEJI JE BIL TUDI ZVEZNI POSLANEC
TONE BOLE

Prejšnji petek sta se sestala v novem sklicu oba zbora občinske skupščine. Najprej so novoizvoljeni odborniki svečano zaprli, nato pa sta zbora izvolila vsak svojega predsednika. Občinskemu zboru bo predsedoval Branko Drolc, dipl. inženir iz komunalno obrtnega centra, zboru delovnih skupnosti pa dr. Jože Rogel, zdravnik iz Topolšice.

Na skupni seji so odborniki ponovno izvolili s tajnim glasovanjem za predsednika Petra Krapeža, dipl. inženirja. Na enak način pa so izvolili tudi podpredsednika Draga Tratnika iz velenjskega zdravstvenega doma. Ta bo svojo funkcijo opravljal brezplačno.

Določili so odbornike, ki bodo sklepali zakonske zveze. To so: Jože Zelenko iz Smartnega ob Paki, Franc Grebenšek in Miroslav Vrečko iz Soštanja, Branko Drolc, Valj Zohar in Jože Tekavec iz Velenja.

V komisijo za volitve in imenovanja so na skupni seji izvolili naslednje odbornike: Amona Albina (predsednik), Jelena Pečovnik, dr. Jožeta Rogla, Staneta Srota, Ivana Ureka in predstavnike javnosti: Rudilja

Bajca, Iva Jamnikarja, Jožeta Kovarja in Majdo Naglost. Komisija za volitve in imenovanja obravnava vprašanja v zvezi z volitvami, imenovanji in razrešitvami članov skupščinskih teles in drugih funkcionarjev. Ta komisija, obravnava tudi splošna vprašanja štipendijske in kadrovske politike.

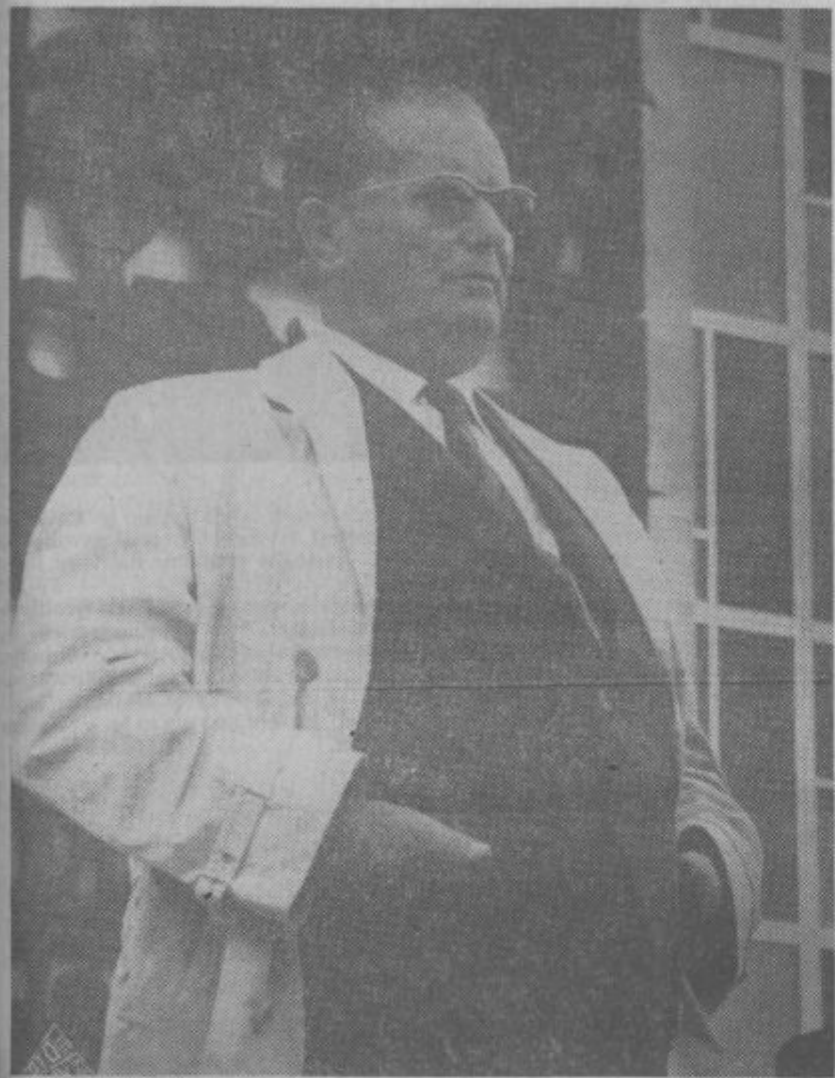
Skupščina SRS je na zadnji seji sprejela zakon o izobraževalnih skupnostih ter o financiranju vzgoje in izobraževanja. Zakon, ki bo razširil samoupravljanje delavcev v učnih in vzgojnih zavodih, določa tudi ustanovitev temeljnih izobraževalnih skupnosti. Te se ustanovljajo v občinah. Izobraževalne skupnosti morajo biti ustanovljene do 31. maja, financiranje pa se bo pričelo 1. julija. Zato so na zadnji skupni seji imenovali odborniki iniciativni odbor za ustanovitev temeljne izobraževalne skupnosti. V ta odbor so bili imenovani: Drago Tratnik, Stane Zula, Franjo Arlič, Rudi Bajec, Bojan Glavač, Jože Herlah, Frida Jančič, Rudi Kobolt, Franc Lesnik, Maks Mavec in Miroslav Vrečko.

Republiški poslanec Ing. Grašič Janez prevzema štafeto palico.

Rojstni dan maršala Tita je vsakoletni praznik mladine in tako postaja mesec maj — mesec mladosti. Naj bodo praznovanja delovna, z delom je podpreti napredne sile, ki se bojujejo za uresničitev družbene in gospodarske preobrazbe. To bo najlepše darilo, ne samo mladim, ampak vseh državljanov našemu maršalu za njegov jubilej. In tako se občani pridružujemo iskrenim željam mladim, da bi nas še mnogo let uspešno kot doslej, vodil v izgradnji naše socialistične družbe. Naj živi maršal Jugoslavije Josip Broz Tito. Naj živi socialistična federativna republika Jugoslavija.

Ob zvokih mladinske godbe rudarskega šolskega centra, so ponesli mladinci in mladinke štafeto palico s pozdravi velenjskih občanov predsedniku Titu, po Saleški cesti proti Slovenjgradu. V Doliču pa jo je predal mladinec Drago Bizjak mladim nosilcem iz slovenjgrške občine.

DRAGI TOVARIŠ TITO

OB 75-LETNICI TI PREBIVALCI OBČINE VELENJE ŽELIMO IZRAZITI SVOJO GLOBOKO V DANOST IN TOVARIŠKO LJUBEZEN. PRIPRAVLJENI SMO SE BORITI SE NAPREJ POD TVOJO ZASTAVO KATERO NOSIS SKOZI STEVILNE BITKE ZA IDEALE KOMUNIZMA, MIR V SVETU, BRATSTVO IN ENOTNOST VSEH NARODOV IN NARODNOSTI, ZA POPOLNO SVOBODO V KATERI RAZVIJAMO VSE SVOJE OSEBNE USTVARJALNE SPOSOBNOSTI, ZA DOSTOJANSTVENO SEDANJOST IN ZA ZAGOTOVLJENO PRIHODNOST V RASTI SAMOUPRAVNE SOCIALISTIČNE DRUŽBE. DAN MLADOSTI, KI GA POVEZUJEMO S TVOJO REVOLUCIONARNO OSEBNOSTJO IN TVOJIM PRAZNIKOM, JE ISTOCASNO TUDI NAS PRAZNIK, KI NAS VZPODBUJA K SE VEČJIM DELOVNIM USPEHOM.

Velenje, 4. maja 1967
(Čestitke prebivalcev velenjske občine, ki so jo ponesli nosilci štafete mladosti tovarišu Titu).

Sprejem ob dnevu varnosti

13. maja ob dnevu varnosti, je predsednik občinske skupščine Ing. Peter Krapež, priredil v delavskem klubu sprejem za delavce organov za notranje zadeve iz velenjske občine. Sprejema so se udeležili tudi predstavniki družbeno-političnih organizacij občine in predstavniki uprave za notranje zadeve iz Celja. Ob tej priliki je inž. Peter Krapež podell odlikovanja uslužbencem postaje milice iz Soštanja in Velenja, s katerimi jih je odlikoval predsednik republike Josip Broz - Tito. Z ordenom zaslug za narod s srebrno zvezdo je bil odlikovan Ciril Levpušek. Red dela s srebrnim vencem so dobili Avgust Bratuša, Bogomir Gnezda, Anton Krajnc, Anton Guček in Ciril Joger. Z medaljo dela pa so bili odlikovani Franc Bračič, Ivan Breznik, Karl Krajnik in Lovro Praznik.

VIDA TOMŠIČ OBISKALA VELENJE Nova avtobusna postaja V ŠOŠTANJU

(Nadaljevanje s 1. strani)

Ko je govorila o materialnem napredku, je dejala, da je Jugoslavija po stopnji rasti prva država v svetu. Pomembne uspehe pa smo dosegli tudi pri ureditvi notranjih odnosov, kjer smo dosledno razvili sistem neposredne socialistične dokumentacije in odpravili eksploatacijo človeka po človeku. Zato zahtevajo današnji problemi razvitejšo Zvezo komunistov, ker hočemo, da postanejo delovni ljudje resnično upravljajci. Vendar se nahajamo v zamotanejši situaciji kot pred 30 leti. Nato je predsednica glavnega odbora SZDL Slovenije govorila o težnjih nekaterih etastičnih sil pred IV. plenomom. Dejala je, da je bila sedanja odločitev Zveze komunistov za dosledno politiko razvijanja samoupravnega sistema enako pomembna kot takrat, ko se je Partija odločila za odkrit spopad s sovražnikom. Na IV. plenumu so sprejeli sklep o reorganizaciji Zveze komunistov, ker je za sedanjí razvoj socialistične družbene ureditve zelo pomembno kako se bo Zveza komunistov organizirala.

Vida Tomšičeva je govorila tudi o težah, ki predvidevajo reorganizacijo. V njih je nakazano, kakšno Zvezo komunistov rabimo, da bo še naprej obdržala zgodovinski interes delavskega razreda. Teze so dane v javno razpravo, ker naša ZK ni zaprtá organizacija, ločena od delovnih ljudi. Iz njih izbija tudi, da komunisti uporabljamo za svoje akcije znanost. Gospodarski razvoj bomo morali v aktivnih političnih silah podpirati na ta način, je dejala

Vida Tomšičeva, da bomo dosledno upoštevali mnenje strokovnjakov. Njihova priporočila pa morajo sloneti na ekonomskih in rentabilnostnih izračunih.

Govorila je tudi o negospodarskih dejavnostih in pri tem povedala, da nekateri nočejo razumeti, da so v zdravstvu in šolstvu tudi skrite rezerve.

Na koncu je predlagala, da naj občinska organizacija SZDL večkrat

organizira takšne razgovore z občani. Ti pa bodo učinkovitejši, če bodo organizirani po posameznih področjih.

Na vprašanja udeležencev javne tribune je odgovarjal tudi Tone Bole. Občani so se predvsem zanimali kako bo z nadaljnjim gospodarskim razvojem Šaleške doline in z gradnjo nove termoelektrarne. Opozorili pa so tudi na nekatere nepravilnosti.

Vida Tomšičeva in Ivo Jamnikar, Milan Sterban, inž. Janez Gračič, inž. Ludvik Mall, pred novim jaškom v Prelogah.

Tudi preko našega časnika smo večkrat opozarjali na pomemben problem v Soštanju. Potniki so leta in leta na prostem čakali na avtobuse. Nikjer ni bilo pokritega prostora, kjer bi se lahko za silo zaščitili. Pred prvim majem pa so nas Soštanjčani presenetili. Odprli so sodobno avtobusno postajo nasproti hotela »Kajuhov dom«.

Avtobusno postajo so funkcionalno uredili. Poleg pokritega prostora, kjer so klopi, je tu še poslovalnica »Izletnika«, prodajalna sportov, cvetličarna in sanitarije.

Postajo je zgradilo splošno gradbeno podjetje »Vegrade« iz Velenja.

Na svečani otvoritvi, pred mednarodnim praznikom dela, je najprej spregovoril predsednik domačega turističnega društva Stane Dolar. Zahvalil se je vsem, ki so pomagali s sredstvi ali na kak drug način, da so Soštanjčani dobili potrebno avtobusno postajališče. Posebej se je zahvalil kmetijski zadrugi, velenjski podružnici kreditne banke, »Izletniku« Celje, železniško transportnemu podjetju Maribor, vodstvu železniške postaje Soštanj in skupščini občine Velenje.

Član krajevne organizacije SZDL Miloš Volk, je na svečani otvoritvi govoril o pomembnosti praznovanja 1. maja, ki ga praznujejo vsi napredno misleči ljudje sveta. Nato je dejal, da so delovni ljudje iz naše doline, poleg drugih delovnih zmag in uspehov, dosegli še nov pomemben dosežek v mednarodnem letu turizma. Turistično društvo, krajevna skupnost in krajevna organizacija SZDL iz Soštanja so v zelo

kratkem času zgradili novo avtobusno postajo. S tem objektom in del Soštanja dobil urejen videz. Poskrbljeno pa je tudi za varnejši promet v kraju. Miloš Volk je ob koncu

Predstavnik »Izletnika« iz Celja je prerezal vrvico in predal avtobusno postajo svojemu namenu.

svojega govora pozval vse prebivalce Soštanja, da v mednarodnem letu turizma olepsajo svoje domove in jih okrasijo s cvetjem. Storitve vse, je dejal tovariš Volk, za lepši izgled in boljše počutje v našem mestu.

PRED IZSELJENSKIM PIKNIKOM

Slovenski rojaki bodo prišli v Velenje

Lani je v Ilirski Bistrici, na izseljenskem pikniku, povabil predstavnik velenjskega turističnega društva vse navzoče, njihove prijatelje in znance, naj pridejo letos na izseljenski piknik v Velenje.

Poročali smo že, da bo letošnji tradicionalni izseljenski piknik 4. julija v Velenju. Organizacijo te osrednje prireditve za slovenske rojake, ki bodo ob tem času na obisku v domačih krajih, je prevzelo velenjsko turistično društvo.

Dobro vemo, da se turistični delavci že od decembra dalje pripravljajo na to pomembno turistično prireditev v Velenju. Skupaj s Slovensko izseljensko matico in prebivalci Velenja bodo storili vse, da naši rojaki ne bodo razočarani zapustili Velenja.

Pri turističnem društvu so ustanovili poseben 32-članski delovni odbor. Ta spremlja delo ostalih delovnih komisij, jim pomaga pri delu in odgovarja, da bo izseljenski piknik v Velenju kar najbolj uspel. Poleg tega osrednjega organa pa imajo pri turističnem društvu še naslednje komisije: za ureditev prireditvenega prostora, za pripravo kulturnega in zabavnega programa, za rediteljsko službo, za gostinstvo in trgovino, za tisk, propagando in foto službo, za prodajo turističnega materiala in vstopnic, za sprejem gostov in organizacijo izletov, za informacije in menjavo tuje valute in za športni ribolov. Brez dvoma bodo tako široko zasnovane priprave zagotovile kvaliteto.

Poleg vseh priprav pa bodo posebno pozornost posvetili propagandi. Po vsej Sloveniji bodo obiskovalce vabili na prireditveni letaki. Naše rojake pa bo o pikniku in Velenju še posebej informirala Slovenska izseljenska matica. Turistično društvo bo založilo tudi turistični vodič po Velenju, ki bo okusno in praktično opremljen.

Pričakujejo, da bo prišlo na XII. tradicionalni piknik v Velenje okoli 10.000 ljudi. To pa ni majhno število. Zato se bodo morali tega dne gostinci dobro potruditi, da bodo zadostili potrebam tolikšnega števila ljudi.

Sam piknik bo v neposredni bližini velenjskega jezera. Tu bo v dopoldanskih urah pisan kulturni program, ki ga bo v glavnem pripravila domača »Svoboda«. Sodelovala

pa bosta tudi Ladko Korošec in Janez Rohaček. Kot lani v Ilirski Bistrici, bo tudi letos v Velenju skrbel za ples zabavni ansambl Slaki.

Program bivanja izseljencev v Velenju bodo pripravili tako, da si bodo gostje naslednji dan po pikniku lahko ogledali tudi bližnje turistične kraje.

»Resnično želimo«, je povedal predsednik turističnega društva Velenje Mitja Lap, »da bi slovenski rojaki in ostali gostje odnesli iz Velenja najlepše vtise in da bi se sem še vračali.«

MALA ŠOLA

Tudi v Belih vodah imajo Malo šolo. Vanjo hodijo vsi predšolski otroci iz tega področja. Trinajst jih je. Nekateri imajo do šole več kot eno uro hoda. In vendar radi pridejo.

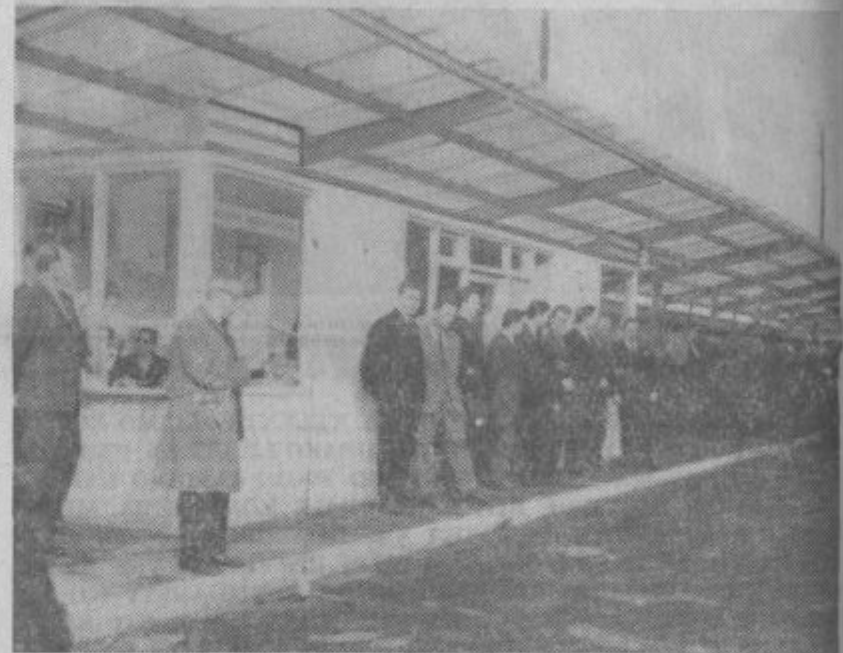
Solo vodi učiteljica Jožica Praznik. Povedala je, da je takšna oblika vzgoje predšolskih otrok potrebna tudi za otroke, ki živijo na vasih. Zlasti se naučijo govoriti, skupinskega dela in iger z žogo. Otroci radi hodijo v Malo šolo. Starši pa so z veseljem sprejeli takšno obliko vzgoje in varstva otrok. Zato v Belih vodah ni nobenega predšolskega otroka, da ga starši ne bi poslali v njihovo Malo šolo.

RAZSTAVA MLADIH

Ob letošnjem praznovanju Dneva mladosti organizira občinski komitej ZMS razstavo mladih.

Kakšen je njen namen? Želijo, da bi prikazali prav vso dejavnost na področju naše občine. K sodelovanju vabijo vse mladinke in mladince, ki se v prostem času ukvarjajo s slikanjem, risanjem, izdelovanjem

tehničnih in modelarskih izdelkov, konjičkarje in mlade literate. Torej je od mladih odvisno, če bo razstava uspešna. Na občinskem komiteju ZMS menijo, da bi lahko bila uspešna manifestacija ob letošnjem Dnevu mladosti. Vse izdelke morajo mladinci oddati do 18. maja v mladinskem klubu, kjer bo razstava.

Miloš Volk je govoril na otvoritvi avtobusne postaje v Soštanju.

KURIRČKOVA POŠTA

Pri partizanskih grobovih v Paki so naši pionirji sprejeli kurirčkovo torbo s čestitkami tovarišu Titu za 75. rojstni dan. Nosili so jo od jayke do jayke. Vmes pa so jih čakale skrite sovražnikove zasede.

Tudi tokrat so pionirji varno prenesli vsa pisma skozi našo občino in jo v Lepi njeni predali pionirjem i Mozirja. Najprej je kurirčkovo torbo prinesla pionirska patrolja na Titov trg v Velenju. Tu so imeli pionirji pred kulturnim domom partizanski miting. Kurirčkovo torbo je prevzel predsednik občinskega združenja ZB NOV Ivan Malenšek. Pionirjem in ostalim udeležencem partizanskega mitinga pa je spregovoril Martin Tovornik.

Pionirji so nato prenesli kurirčkovo torbo do Soštanja. Na Trgu svobode, pred spomenikom žrtvam fašizma, so tudi soštanjski pionirji priredili partizanski miting. Pionirjem je govoril prvoborec Ivan Gušič. Povedal je, da so kurirji-pionirji v najtežjih borbah vedno požrtvovalno nosili partizansko pošto. Njihov delež, je dejal tovariš Gušič, ne moremo prezreti, saj so pionirji in mladina partizanom vedno zvesto pomagali.

Na mitingu v Topolšici so pionirji recitali in peli partizanske pesmi. Pozdravil pa jih je borec Slavko Vrtačnik.

Med potjo so pionirji obiskovali grobove padlih partizanov. Prižigali so svečke in grobove okrasili s cvetjem. Borci pa so jim pripovedovali partizanske zgodbe.

Posebna delegacija slovenskih pionirjev bo prinesla dnevnike, ki so jih pisali naši pionirji, tovarišu Titu. V nje pa so vestno zapisovali vse značilnosti, ki so jih doživeli na pohodu po naši občini.

Ivan Malenšek pregleduje pisma, ki jih je prinesla v Velenje patrolja pionirjev — kurirjev.

OBVESTILO

Obveščamo potrošnike, ki so do vključno 30. novembra 1966 kupili pri našem podjetju EFE elemente M I, da lahko vložijo zahtevek za povračilo preveč zaračunanega zveznega prometnega davka (zaračunan 20% — pravilno 12%).

V ta namen morajo predložiti račun na upravi podjetja, referat — prometni davek, ki bo zgornje zahteve reševal vsak torek in petek.

Zadnji rok za vložitev zahtevka je 30. junij. Po tem roku ne bomo več reševali poslanih zahtevkov. Trgovsko podjetje »BAZEN« Velenje

DELO VELENJSKE ZDRAVSTVENE SLUŽBE JE V REDU

TUDI KOMISIJA REPUBLIKEGA ZDRAVSTVENEGA CENTRA JE PREGLEDALA STROKOVNOST DELA ZDRAVSTVENEGA DOMA VELENJE — OBE KOMISIJI, KI STA PREGLEDALI DELO VELENJSKE ZDRAVSTVENE SLUŽBE, NISTA NASLI BISTVENIH NEPRAVILNOSTI.

Podrobno smo preko našega časopisa seznanjali bralce z dogodki, ki so se odvijali po objavljenih člankih v Delavski enotnosti. V obeh člankih so hudo obtožili delo velenjske zdravstvene službe, posebej pa še direktorja zdravstvenega doma dr. Alojza Fijavža.

V zdravstvenem domu so člani delovne skupnosti takoj ovrgli obdolžitve in dali zaupnico direktorju dr. Fijavžu. Na intervencijo predsednika skupščine občine Velenje je imenoval republiški sekretar za zdravstvo in socialno varstvo najprej posebno komisijo, ki je pregledala poslovanje zdravstvenega doma Velenje v zvezi z objavljenimi članki. Ta komisija je ugotovila, da objavljeni članki v Delavski enotnosti in iz tega nastala afera, niso objektivni prikaz stanja v zdravstvenem domu in so škodljivi. Delo velenjske zdravstvene službe je v redu in dobro organizirano — je bila glavna ugotovitev te komisije.

Komisija republiškega zdravstvenega centra, ki je kasneje pregledala strokovnost dela zdravstvenega doma in občinskega zdravstvenega centra, je pred nedavnim že sestavila poročilo o svojih ugotovitvah. Zaključki iz tega poročila so naslednji.

1. Po podatkih, ki so bili na razpolago, kljub dodatni obrazložitvi direktorja zdravstvenega doma Velenja, dr. Alojza Fijavža, menimo, da obstaja možnost indirektnega vpliva bolniškega staleža na pogodbo med upravo rudnika lignita Velenje in upravo zdravstvenega doma Velenje.

2. Po podatkih doc. dr. Jankota Lesničarja je bila pred štiri leti na pobudo invalidske komisije I. stopnje v Celju, ustanovljena interna invalidska komisija pri rudniku lignita Velenje.

3. V primerjavi z izjavo direktorja dr. Alojza Fijavža in pisnim poročilom doc. dr. Janka Lesničarja, je razlika v tem, da v sestavi interne invalidske komisije naj bi bil zdravnik zdravstvene službe v Velenju, docim direktor Fijavž navaja, da je vedno prisoten lečeči zdravnik in direktor zdravstvenega doma Velenje.

4. Na podlagi dokumentacije je komisija prišla do zaključka, da bo treba v tem primeru verjetno opredeliti status in kompetence zdravstvenega doma, interne invalidske komisije I. stopnje.

5. Na podlagi obstoječe dokumentacije in pogovora z direktorjem dr. Alojzom Fijavžem, menimo, da se prekriva funkcija zdravstvenega centra s funkcijo zdravstvenega doma Velenje in da sta funkciji obeh institucij praktično isti.

6. Odranje bolniškega staleža je v kompetenci zdravniške posameznika — lečečega, s to pripombo, da naslednji dan direktor prekontrolira bolniški stalež in daje eventuelne sugestije.

7. Komisija ni imela vtisa, da obstaja prikrita privatna praksa, ker visoki osebni dohodki po vsej verjetnosti delujejo v tej smeri destimulativno.

8. Direktor zdravstvenega doma Velenje meni, da so podani pogoji za ukinitve zdravstvenega centra Velenje in priključitev k medobčinskemu zdravstvenemu centru Celje.

9. Komisija ugotavlja, da je v obeh dr. Alojza Fijavža združena funkcija direktorja zdravstvenega doma, predsednika strokovnega sveta zdravstvenega centra in predsednika zdravniške komisije.

10. Bolniški stalež rudnika lignita Velenje je začel upadati od junija 1965 in se je ob koncu leta 1965 močno približal celokupnemu republiškem povprečju ter se ob koncu leta 1966 z njim izenačil.

Podobno izgleda primerjava bolniškega staleža rudnika lignita Velenje z medobčinskim zdravstvenim centrom Celje.

11. Iz dinamike nesreč pri delu in izven dela je razvidno, da imajo nesreče pri delu karakter stabilizacije v letu 1965 in 1966, za razliko nesreč izven dela, katere imajo tendenco lahkega naraščanja.

12. O dinamiki celotne invalidnosti ni možno dati zaokroženega mnenja, ker komisija ni imela na razpolago vseh podatkov. Izstopajo invalidi zaradi nezgod za 60,5 odstotkov in istočasno vpad v oči prizadetost mlajše generacije od 18. do 40. leta — 68,3 odstotkov.

13. Zdravniki zdravstvenega doma Velenje ne participirajo direktno na dohodkih iz naslova pogodbe z rudnikom lignita Velenje in zdravstvenim domom, po kateri prejema zdravstveni dom Velenje 500.000 S dinarjev na mesec, če se bolniški stalež rudnika giblje v višini 5% ali pod 5%. Pač pa ta pogodba lahko posredno vpliva tudi na višino osebnih dohodkov delavcev zdravstvenega doma Velenje, zaradi večjih dohodkov zdravstvenega doma Velenje od rudnika in tudi od komunalnega zavoda za socialno zavarovanje Velenje, ki ima zaradi znižanja bolniškega staleža tudi več sredstev na razpolago za financiranje dejavnosti in investicij zdravstvenega doma Velenje.

14. Verjetno je bil visok standard prebivcev občine Velenje in s tem visoki dohodki podružnice komunalnega zavoda za socialno zavarovanje Velenje eden od razlogov, da se zdravstveni dom Velenje ni hotel vključiti v kakšno širšo različno skupnost.

15. Osebnih dohodki delavcev zdravstvenega doma Velenje niso majhni v primerjavi z dohodki zdravstvenih delavcev istih profilov v Sloveniji. Posebno pa je opazen visok dvig povprečnih osebnih dohodkov v prvem letu reforme, t. j. v letu 1966, ko so se dvignili za 39 odstotkov.

Datum: 13. 4. 1967
Člani komisije:
dr. Gorazd Zavrnik I. r. — predsednik
dr. Jože Jeršterle I. r. — član
Kamil Hartman I. r. — član

Razvidno je, da poročilo komisije republiškega zdravstvenega centra o strokovnem pregledu zdravstvenega doma Velenje in občinskega zdravstvenega centra, v ničemer ne potrjuje obdolžitve, ki so bile napisane v časopisu »Delavska enotnost« na račun zdravstvene službe in posameznih zdravstvenih delavcev v Velenju. Čeprav je republiški zdravstveni center odredil strokovni pregled, da bi posebna komisija ugotovila, resničnost obtožb v zvezi s fizičnim obračunavanjem med pacienti in zdravniki, neurejenim sistemom financiranja in o privatni praksi zdravnikov, iz zaključkov te komisije ne dobimo jasnega odgovora na te obtožbe.

Komisija je bila mnenja, da obstaja možnost indirektnega vpliva na bolniški stalež glede na pogodbo med rudnikom lignita Velenje in tukajšnjim zdravstvenim domom. Iz pogodbe, ki je bila podpisana leta 1963 in analize o gibanju bolniškega staleža v zadnjih štirih letih (ta je tudi priložena poročilu komisije), je popolnoma jasno razvidno, da ta pogodba ni mogla imeti vpliva na gibanje bolniškega staleža. Znižanje bolniškega staleža v drugi polovici leta 1965 je rezultat novega koncepta velenjske zdravstvene službe in dela zdravnikov. Zdravniki so s polno odgovornostjo prevzeli nase skrb za bolniški stalež. Res je, da takšen koncept dela niso sprejeli po vsej Sloveniji. Vendar to nič ne moti. V velenjskem zdravstvenem domu se vedno zagovarjajo stališča, da je za bolniški stalež v pretežni meri odgovoren posamezni zdravnik, ker ga on tudi odobrava. Na znižan bolniški stalež na območju občine vpliva brez dvoma tudi to, ker smatrajo velenjski zdravstveni delavci, da vsaka bolezen ni nujno vezana na odsotnost z dela. Tako dela dnevno precej delavcev, ki so lažje bolani, oziroma poškodovani, na ustreznem lažjem delovnem mestu s skrajšanim delovnim časom. Takšno delo je v pogledu rehabilitacije bolnikov pozitivno in seveda tudi pripomore k znižanju bolniškega staleža.

Kompetence zdravniške komisije, Interne invalidske komisije in invalidske komisije I. stopnje, so prečno opredeljene. To je razvidno iz poročila predsednika invalidske komisije I. stopnje v Celju doc. dr. Janka Lesničarja. V njegovem poročilu je med drugim navedeno, da je delo interne invalidske komisije pri zdravstvenem domu, oziroma pri rudniku, pozitivno in da bo KZSZ v Celju skušal uvesti takšno mejo dela tudi pri drugih večjih delovnih organizacijah. Nadalje je v tem poročilu tudi navedeno, da zavarovavec zaradi interne zdravniške komisije, ni bil nikoli omejen glede možnosti za priobtožbo, saj daje interna invalidska komisija samo priporočila. Doc. dr. Lesničar meni, da je popolnoma irelevantno, če sodeluje predsednik zdravniške komisije tudi v interni invalidski komisiji, čeprav je bil tudi v konkretnem primeru lečeči zdravnik. Invalidska komisija I. stopnje je pri svojem delu samostojna in na njene odločitve ne morejo vplivati morebitna sugestivna stališča komarčolov. Pri KZSZ v Celju ne vedo za noben primer, da bi se zavarovavec pritožil na metodološko, da bi se zavarovavec, kakršna je v navadi za delavce velenjskega rudnika. Velenjski zdravstveni službi so tudi odlični, da posamezni zdravnik opravlja prikrito privatno prakso. Komisija tega vtisa ni imela. Zato lahko trdimo, da ni v Velenju privatne zdravniške prakse. Zdravniki velenjskega zdravstvenega doma so bili tudi prosti in zvedeli participacije. Zato je tudi ta na območju našega komunalnega zavoda med najmanjšimi v Sloveniji.

Pri vključevanju naše občine v različno skupnost socialnega zavarovanja in medobčinski zdravstveni center, zdravstveni dom Velenje ni imel bistvenega vpliva. Za priključitev h KZSZ Ravne na Koroškem so odločili samoupravni organi socialnega zavarovanja in družbeni samoupravni forumi v naši občini. Občinski zdravstveni center je ustanovila skupščina občine Velenje. To, da je v obeh dr. Fijavža združena funkcija direktorja občinskega zdravstvenega centra Velenje, je normalno in je tako tudi v ostalih zdravstvenih domovih, ki še opravljajo funkcijo zdravstvenega centra. Bilo bi nelegično in tudi predrago, da bi dve takšni ustanovi, katerih funkcije se prekrivajo, imeli dva direktorja. Funkcija predsednika zdravniške komisije je popolnoma ločena od ostalih funkcij in je posledica pogodbenih obveznosti s KZSZ Ravne na Koroškem.

V poročilu komisije je navedeno, da izstopa invalidnost pri mlajši generaciji od 18. do 40. let. To je popolnoma razumljivo, saj je povprečna starostna doba delavcev rudnika lignita Velenje okoli 30 let. Relativno visoko število invalidov III. stopnje je istočasno tudi odraz učinkovite zdravstvene službe v Velenju, da najde delavce z manjšimi bolezenskimi znaki in jih pomaga prenesti na lažje delovno mesto. To je v interesu delavcev, ker se s tem preprečijo še hujša bolezenska stanja.

Očitki, ki padajo na račun zdravstvenega doma, da se ni hotel vključiti v medobčinski center, niso utemeljeni. Vključitev občinskega zdravstvenega doma v bilo kateri medobčinski zdravstveni center bi stalo občinsko skupščino med 8 in 10 milijoni starih dinarjev. Od te vključitve vsaj do sedaj prebivalstvo naše občine in zdravstvena služba ne bi imeli nobenih večjih koristi. Lahko trdimo, da je nivo zdravstvene službe na našem območju v marsičem obsenejši kot v sosednjih občinah. Koncept zdravstvene službe v Velenju od leta 1965 dalje je bil, da je zdravstvena služba sodegovorna za stanje skladov socialnega zavarovanja in da naj se zdravstvena služba razvija skladno z ostalimi službami in ekonomskimi možnostmi komune. S takšno zdravstveno politiko na našem območju so bili doseženi lepi uspehi, predvsem na področju zdravstvenega stanja prebivalstva. Naši aktivni zavarovanci so pa bili rešeni plačevanja izrednega prispevka.

Do dviga osebnih dohodkov v zdravstvenem domu Velenje v letu 1966 je prišlo iz naslednjih razlogov. Osebnih dohodki so bili vse do takrat nižji kot dohodki delavcev istih profilov na območju naše komune. Od zdravstvenih delavcev so se zahtevali dodatni napori, ki se v mnogih drugih zdravstvenih ustanovah ne zahtevajo. To je bil razlog za dvig osebnih dohodkov.

Občinski zdravstveni center in zdravstveni dom Velenje bosta s svojim delom in s svojo zdravstveno politiko nadaljevala v isti obliki kot do sedaj. Obe komisiji v bistvu nista našli nepravilnosti v delu zdravstvenega doma in občinskega zdravstvenega centra v Velenju.

Belovoščani - še letos po novi cesti v dolino

Bele vode. Majhna, raztrešana, srednjevišinska vasica, oddaljena nekaj več kot 10 km od Šoštanj. Vasica s 340 prebivalci, ki se preživljajo vsak po svoje. Toda ljudje, čeprav vajeni trdega dela in slabih časov, si sami prizadevno in načrtno ustvarjajo lepše in boljše življenje. Nekaj jih vleče. Najprej nova in moderna šola, ki je hkrati središče vaškega življenja. Potem kopalni bazen. In sedaj? Sedaj je na vrsti cesta...

Melhior Mazej, Zdravko Slemenšek in Jože Melanšek iz Belih vod.

ŠMARČANI SO NAREDILI 1000 PROSTOVOLJNIH UR

V letu 1964 je bil izvoljen svet krajevne skupnosti Šmartno ob Paki. Torej je koncem lanskega leta polovici članov potekel mandat. V tem obdobju so se povečale tudi naloge sveta, pa je tudi finančno poslovanje prešlo v delovno pristojnost tega organa.

V letu 1965 so razpolagali z 1.133.283 S-din sredstev. V glavnem so jih uporabili za ureditev cest. Največ so porabili za rekonstrukcijo ceste Skorno, ceste Slatine, Skornšek—Hribnik in ceste Gavce—Klanc. Zgradili pa so tudi vodovod v Rečici. Pri njihovih prizadevanjih jim je precej pomagala kmetijska zadruga Šoštanj, ki je prispevala 300.000 S-dinarjev. Vendar pa menimo, da je bil pri opravljenih delih največji delež občanov. Izredno prizadevni so bili pri udarniškem delu, saj vrednost tega dela predstavlja

skoraj še enkrat toliko, kot so prejeli denarja za opravljena dela. Denar krajevne skupnosti so porabili skoraj izključno za nakup materiala in plačila prevozov.

V letu 1966 pa je krajevna skupnost razpolagala z 2.203.194 S-dinarjev. Največ so zopet porabili za rekonstrukcijo raznih komunalnih objektov, cest, razsvetljave, mostov, vodovodov itd. Tudi v lanskem letu je kmetijska zadruga Šoštanj gmotno podprla težnje občanov šmarskega področja. Razveseljivo je, da tudi občina vedno bolj pomaga. Zal pa dobljena sredstva še zdaleč ne zadoščajo, zato je potrebna še večja angažiranost občanov, saj bodo le tako lahko rešili pereče probleme. Tudi v letu 1966 so se občani odlikovali pri prostovoljnem delu. Opravili so kar 1074 udarniških ur.

V BELIH VODAH »HEROJKA«

Prosvetno društvo »Planinar« iz Belih vod bo uprizorilo v nedeljo, 21. maja ob 16. uri v domači dvorani zalogro Vinka Strgarja »HEROJKA«. Igro že dalj časa pripravljajo. Uprizoritev pa bodo posvetili tednu mladosti.

Po uprizoritvi pred domačini, bodo gostovali še v Paki pri Velenju, Plešivcu in Zavodnjah.

Glavne vloge bodo igrali Melhior Mazej — doktorja Roberta, njegovo ženo — Marija Melanšek, devetnajstletna Sonja bo Anica Mazej, osemnajstletni Franc — Janko Slemenšek, sedemletni Lukec — Ivan Pudgar in nemški oficir — Gregor Petkovnik.

Igro režira Jožica Praznik. Po odigrani igri, v nedeljo, dne 21. maja, bodo imeli v Belih vodah še zabavo na prostem.

Ižrebali smo nagrajence

V naše uredništvo je prišlo precej rešenih anket. Vsem, ki ste anketo izpolnili in odposlali, se za sodelovanje lepo zahvaljujemo.

Objavili smo nagrade. Prvo vrsto nagrad smo že izrežali. To so nagrade za izpolnjeno in odposlano anketo. Pogledajte, če je na »VASEM KUPONU«, katera izmed naslednjih števil:

- 1. nagrada (No: 1921) = 15.000 S-din
- 2. nagrada (No: 2076) = 12.000 S-din
- 3. nagrada (No: 1871) = 10.000 S-din
- 4. nagrada (No: 3088) = 8.000 S-din
- 5. nagrada (No: 2965) = 5.000 S-din

Če je, potem ste izrežani in v uredništvu vas čaka nagrada. Prosimo, da prinesete v naše uredništvo »VAS KUPON«, v torek 23. maja t. l. od 10. do 14. ure. Tega dne bomo izplačevali nagrade.

Ko se bomo odločili za najboljšo predlogo in pripombe, bomo tudi te nagrade izrežali. Morda bomo izbrali vaš predlog, zato zasedajte v naslednjih izdajah SR izid žrebanja.

tribuna vaših mnenj

So res krivi vedno otroci?

V teku je akcija za lepšanje mesta v mednarodnem turističnem letu. Vsekakor odobravam članek »Saleskega rudarja«, ki govori o neredu v našem mestu. Naše mesto je tudi rezultat mnogih udarniških ur. Danes pa nekateri godrnjajo in ne spoštujejo truda drugih ljudi. Vseeno jim je kako izgleda naše mesto. Tudi hišni redi so vsajih le kos papirja.

Večina hišnikov je dejala — krivi so otroci. Potemtakem so tudi njihovi zraven. Po mojem pa niso krivi samo otroci, saj nemalo kateri starejši ni dober vzgojen. Otroke je treba vzgajati in poučevati. Torej so odgovorni starši. Večkrat je treba otroke opozoriti, to je res, toda pri njih lepa beseda mesto najde. Zaprta pamet, da so otrokovi največji vzgojitelji.

Tu sta kioska. Na začetku ulice (na odcepu na Tomšičevo) je znak: za vsa vozila promet prepovedan. Toda kako drugače je v resnici. Kolesarji dirjajo po mili volji. Nekateri so celo tako nesramni, da z zvonom zahtevajo prednost. Večkrat pa lahko opaziti tudi kak moped ali celo motor. Potem pa res ni čudno, da grede otroci na zelenice, saj na poti niso varni.

Med hišnimi številkami 3 in 4 grede ljudje velikokrat kar po zelenici do mladinskega kluba. Zeleli pa bi tudi, da nam komčno stanovanjsko podjetje popravi streševode. Hišnik nam venomer odgovarja, da je okvare prijavili, le popravili jih še niso. Želim pa tudi, da bi se predstavniki hišnih svetov ali hišniki končno naučili pravilno obešati zastave ob večjih praznikih.

Cesta, ki ima za seboj že košček zgodovine. Gradiljo jo že drugo leto. Pravzaprav so dobili pobudo za gradnjo po zaslugi šolske reforme. Smešno, kajne? Otroci od četrtega razreda dalje hodijo na prešolanje v Šoštanj. Nekaj časa pešajo, potem pa z avtobusom do mesta. Dan za dnem, mesec za mesecem. Leto za letom. Zakaj se ne bi vozili od središča vasi? Tako so začeli...

»Rekonstruirana cesta od Grebenska do Belih vod bo dolga nekaj več kot 4 km«, je začel pripovedovati Jože Melanšek, tajnik krajevne skupnosti. »Avtobus vozi sedaj samo do podnožja Belih vod. Radi pa bi, da bi lahko varno vozili otroke v šolo od Savineka naprej. Zato smo začeli cesto obnavljati. Do sedaj smo porabili za dela na naših cestah 19 milijonov starih dinarjev. Največ sta prispevala občinska skupščina Velenje in gozdno gospodarstvo Nazarje, vsak po 5 milijonov starih dinarjev. Kmetijska zadruga Šoštanj nam je dala milijon. Samoprispevek vaščanov v lesu in denarju je znašal 6 milijonov starih dinarjev. Za dva milijona pa smo naredili vrednosti s prostovoljnimi delom.«

»Prebivalci radi pridejo na prostovoljne akcije«, je povedal predsednik krajevne organizacije SZDL Zdravko Slemenšek in nadaljeval: »Vsi skupaj se dobro zavedamo, kaj predstavlja dobra prevozna cesta za naš kraj. Poljščine skoro ne uspevajo. Zato moramo razvijati živinorejo. Ne samo za zakol, temveč tudi za mleko in mlečne izdelke. Prevoz pa bi bil brez dobre ceste predrag. Naši ljudje se vse bolj zavedajo, da lahko uspešno razvijamo kmečki turizem. Zdaj imamo že tri gostilne. Ob vznožju je gostilna pri Grebenski, v vasi pa pri Slemenšku in Savineku. V turizmu in živinoreji vidimo našo bodočnost, zato se tudi vsi tako zavzemamo za cesto.«

Res je. Svet v Belih vodah ni roden za poljske pridelke. Čudoviti pa so po teh srednjevišinskih rebrah pašniki. Če bodo gojili živinorejo, vzporedno pa izdelovali mlečne izdelke, si bodo lahko rezali večji kos kruha. In če bi razvili še turizem — zimski in letni — bi lahko kmetje prodali svoje pridelke kar doma. Zato rabijo cesto, dobro prevozno cesto, ki jih bo povezovala z dolino.

Melhior Mazej, predsednik krajevne skupnosti je povedal: »Do oktobra nameravamo urediti te 4 kilometre ceste od vasi do Grebenska. Za to imamo predvidena naslednja sredstva: od GLIN Nazarje 6 do 7 milijonov, občinske skupščine 3 milijone, LK Šoštanj 200.000, šoštanjске termoelektrarne 200.000 in kmetijske zadruge 50.000 starih dinarjev. Sami pa bomo s prostovoljnimi delom naredili dela v vrednosti 4 milijone starih dinarjev. Res je, cesto bi radi imeli gotovo do oktobra. Takrat je občinski praznik. Naj povem, da smo poslali predlogo na občinsko skupščino, da bi bila letošnja osrednja proslava občinskega praznika pri nas v Belih vodah. Ta datum sovpada tudi s pohodom II. grupe odredov preko Belih vod, oktobra 1942. leta. Menimo, da bi tako dostojno proslavili v Belih vodah tudi ta zgodovinski dogodek iz slavnih dni naše revolucije.«

Se nekaj smo zvedeli v Belih vodah. Od Šoštanj preko Belih vod in dalje po Ljubiji je do Mozirja le 24 km. Sedanja cesta je sposobna za prevoz z lažjimi vozili. To so začeli uporabljati nekateri vozniki zlasti sedaj, ko je zaprta cesta preko Penka do Gorenja. S tem pa se je že uresničila želja Belovoščanov, ko je mogoče priti z vozili iz Savinjske doline in se napotiti preko Belih vod do Velenja in dalje. Pravi, da je gostov vse več, saj jih privablja slikovita pokrajina. Verjamemo jim.

Cesta je za te ljudi pomembna. Zato tudi tolikšna vztrajnost in prizadevnost. Hočejo si olajšati življenje in ustvariti lepšo prihodnost. Dolžnost vseh nas bi morala biti, da jim pomagamo pri njihovih prizadevanjih.

NOVO! NOVO!

Odprl sem kemično čistilnico v Velenju pod gradom. Čistim kvalitetno, ceneno in v ekspresnem času. Likam parno in z vašimi predmeti ravnam čimbolj pazljivo. Pridite in prepričajte se sami. KEMICNA ČISTILNICA A. GOLČER Velenje — Ljubljanska 6

BILI SMO PRI ODKRITJU SPOMENIKA ŽRTVAM V OSWIENCIMU

Komisija za internirance pri občinskem odboru ZZB Velenje je omogočila bivšim internirancem in svojim umrlih v Auschwitzu — Oswiencim ogled edinstvene komemoracije v spomin žrtvam tega zloglasnega nacističnega taborišča. Obenem je bilo tudi odkritje spomenika štirim milijonom žrtvam.

Pot nas je vodila do madžarske meje. Carinske formalnosti smo kaj hitro opravili, zanimivo, da prej pri Madžarih, kot na naši strani. Kmalu smo bili pri Blatnem jezeru, ki smo si ga tudi ogledali. Nadaljevali smo pot proti glavnemu mestu te sosednje države — Budimpešti. To smo si v skoraj dveh dneh dobro ogledali. Moram povedati, da nas je im-

po končanih govorih so odkrili spomenik. Predstavniki Poljske je prečital »Apel iz Oswiencima«. V njem je opisal nečloveško trpljenje žrtev taborišča. Dejal je, da je ogromno število žrtev Auschwitzu svarilo vsem narodom. Po tem so delegacije položile vence. Ganljivo je bilo gledati svojce umrlih, kako posipajo rodno zemljo okrog spo-

menika — zadnja čast in spomin zverinsko ubitim.

Tudi iz Saleške doline smo prinesli zemljo. Po počastitvi spomina na žrtve smo začeli zapuščati ta prostor gorja in terorja.

Ogledali smo si še muzej in že se je pričela naša pot proti domu.

M. V.

TEDEN RDEČEGA KRIŽA

Teden rdečega križa je že tradicionalna manifestacija. Organiziramo ga v spomin na njegovga ustanovitelja Henryja Dumanta. Rodil se je 8. maja. Videl je nečloveško trpljenje ranjencev na bojiščih, v tistih časih jim ni še nihče pomagal. Zadal si je nalogo, da bo ustanovil humano organizacijo, ki bo pomagala ranjencem.

Od tedaj pa se je organizacija razvila, in danes deluje na področju socialne zdravstvene — vzgojne dejavnosti. Letošnji teden Rdečega križa, je v vsem svetu posvečen geslu: »Varujmo zdravje, preprečujmo nesrečo, rešujmo življenja.«

Tudi v Velenju bomo praznovali teden Rdečega križa. Občinski odbor Rdečega križa bo organiziral nekaj akcij. Ne smemo pa misliti, da gre za nekaj novega. Ne, dejavnost v tednu Rdečega križa naj bo samo okrepiljeno logično nadaljevanje celotnega dela. Kakšne pa bodo te akcije?

Da bi zvedeli, smo obiskali sekretarja občinskega odbora Rdečega križa tovariša **Toma Hudoletnika**. V tednu Rdečega križa bodo aktivisti Rdečega križa obiskali stanovalce ali obojele člane in jih obdaruili. V tem tednu bo tudi seja občinskega odbora Rdečega križa. V prihodnje pa pripravljajo tudi obširnejše akcije. Med te sodi vsekakor velika krvodajalska akcija. 3. junija bodo imeli v Šoštanj proslavo dneva krvodajalcev. Na njej bodo najboljši krvodajalce odlikovali z zlatimi in srebrnimi značkami. Gospodarske organizacije TGO »Gorenjes«, tovarna usnja Šoštanj in Chrom-metal, pa bodo dobile diplome za izredno uspešno izvedbo lanske krvodajalske akcije.

Zakaj taka aktivnost ravno na področju krvodajalstva?

Na področju naše občine mora dati kri nad 1300 krvodajalcev, da bi pokrili potrebe, torej kar precejšnje število.

Zanimalo nas je tudi, kakšna je dejavnost podmladkarjev. Ti letos organizirano nabirajo zdravilna zelišča. Odlikovali so se že pri nabiranju lapuhovega cvetja, v bližnji prihodnosti pa bodo najmlajši člani organizacije privedli izlet.

Dejavnost organizacije Rdečega križa v tednu krvodajalcev in po njem je zelo pestra. Vsekakor je razveseljivo, da ni teden Rde-

MLADI RUDAR

Letos je že tretje leto, kar izhaja pri rudarskem šolskem centru glasilo — Mladi rudar. Lahko rečemo, da se je fizionomija lista precej spremenila. List je imel v začetku bolj značaj informatorja. Ta pomen pa se je vedno bolj izgubljal. Danes predstavlja pravzaprav literarno tribuno vseh velenjskih srednješolcev. Vendar ni namen članov uredniškega odbora in pa mentorjev, profesorjev slavistike na RSC, da bi šlo glasilo izključno v literarno smer. Postal naj bi resnična tribuna življenja mladih, njihovih uspehov in problemov.

Pogovarjali smo se s članom uredniškega odbora Francem Zerdinom. Ta je dejal, da bi bila napredek in kvaliteta lista lahko še večja, če bi bil krog sodelavcev širši. Razumljivo je, da so učenci precej zaposleni, vendar to ne bi smela biti ovira. Zato želi uredniški odbor predvsem razširiti krog sodelavcev. Zanimivo je, da dijaki sodelujejo pri vseh fazah nastajanja lista, tudi pri tehničnem urejanju. In kaj bi mladi pravzaprav radi povedali preko svojega lista?

Franc Zerdin je dejal, da želijo v njem izraziti prav vse: probleme, razočaranja, uspehe itd. Meni, da je važno poslanstvo glasila tudi v tem, da pokaže, da je veliko mladih, ki jim beat glasba in dolgi lasje niso edina skrb. Želijo tudi drugače uveljavljati svojo osebnost. Morda je med najbolj posrečenimi ravno literarno oblikovanje.

PROGRAM DELA VELENJSKIH PLANINCEV

Velenjsko planinsko društvo želi v prihodnjem obdobju popestriti in obogatiti svojo aktivnost. S tem pa nameravajo razširiti vrste svojih članov. Glavne smeri dejavnosti v prihodnjem obdobju bodo še vedno predavanja, izleti, delo z mladino, alpinistična dejavnost in pa sodelovanje s sorodnimi organizacijami. Pripravljajo nekaj zelo zanimivih predavanj z naslovi: na Triglav in njegovo sosesčino, v zahodnih Juljskih alpah, na strehi sveta itd. Izбира izletov bo zelo pestra. Ustregli bodo prav vsem ljubiteljem planin. Organizirali nameravajo tudi plezalno šolo in odpravo na Grossglockner.

čega križa za organizacijo na našem območju edini čas dejavnosti, ampak logično nadaljevanje celotnega dela.

Tomo Hudoletnik

INTERVJU OB TEDNU VARNOSTI

Od 13. do 20. maja bodo vsi delavci organov za notranje zadeve praznovali svoj praznik »Teden javne varnosti«. 13. maja 1944 je namreč tovariš Tito z odredbo ustanovil oddelek za zaščito ljudstva. Ta dan je tudi rojstni dan naše državne varnosti. Zanimalo nas je, kakšni so problemi in želje organov državne varnosti na področju naše občine. Zato smo obiskali komandirja postaje milice v Šoštanj in Velenju.

Najprej smo se pogovorili s komandirjem šoštanske postaje, tovarišem **Bogomirjem Gnezdo**. Zanimalo nas je, kako bodo praznovali letošnji praznik.

Bogomir Gnezda

Tudi postaja v Velenju se ukvarja s podobnimi problemi. Komandir postaje tovariš **Ciril Joger** je dejal,

da morda edino problem s stanovanji ni tako pereč. Za to se imajo zahvaliti izrednemu razumevanju občinske skupščine in rudniku lignita Velenje. Ker pa je o problemih postaj milic govoril še tovariš Gnezda, smo s tovarišem Jogram izbrali drugo temo — mladinsko prestopništvo. To v Velenju še ni tako pereče, kljub temu, da je kar precej pojav mladinske delikvence. Tovariš Joger meni, da morajo biti pri vzgojnem procesu mladih ljudi angažirani prav vsi elementi, ki lahko pozitivno vplivajo na rast mladih. Med take lahko prištevamo zlasti družbenopolitične organizacije, posebej Zvezo mladine, športne, kulturne in druge organizacije ter društva. Vzgoja mladih postaja resnično spontan proces v katerem moramo sodelovati prav vsi. Le tako bomo uspeli. Lahko rečemo, da so prizadevanja postaje milice precejšnja. Saj končno tudi sami želijo, da bi se stanje izboljšalo. Po besedah tovariša Jogra, pa je naša zakonodaja izredno humana in pa včasih tudi premila. Tega se nekateri delikventi zavedajo in s takim položajem okorišajo. Morda največja težava

SEJA OBČINSKEGA KOMITEJA ZKS

Jasno postavljene naloge komunistov

Slovenski komunisti so z resolucijo, sprejeto na VII. plenumu, prvič po 30. letih zgradili svoj dokument kot kolektivno telo. To lahko označimo kot začetek permanentnega dela centralnega komiteja. Resolucija je rezultat nove delitve odgovornosti med predsedstvom, izvršnim komitejem in komisijami centralnega komiteja. Lahko rečemo, da so tudi občinska vodstva in OO ZK bili udeleženi pri njenem kreiranju. Vsekakor pa je pomembna javnost dela VII. plenuma CK ZKS.

Tudi na zadnji seji občinskega komiteja ZKS v Velenju so komunisti obravnavali idejno-politična izhodišča in naloge Zveze komunistov. Ugotovili so, da so člani z zadovoljstvom sprejeli resolucijo. Menijo, da ta mnogo konkretnije kot katerikoli dokument doslej, opredeljuje naloge članov. Posebej je bilo na seji zavrnjeno stališče nekaterih, ki vidijo v resoluciji preveč splošen akt, ki ga člani ne bodo razumeli. Vsekakor je dovolj konkretna. Po mnenju članov občinskega komiteja ZKS Velenje je bil izredno demokratičen sprejem tega dokumenta. Kritično so tudi ocenili dosedanje delo občinskega komiteja in sklepe, ki so jih pred resolucijo sprejeli. Ugotovili so, da jih ni treba korigirati, saj so v skladu z idejnimi izhodišči sprejete resolucije.

V razpravi so se dalj časa zadržali na problemih idejne jasnosti in nalog ZK na področju družbenega izobraževalnega procesa. Ugotovljeno

je bilo, da so nekateri prosvetni delavci po svoje razumeli in interpretirali podpis protokola med našo državo in cerkvijo. S tem v zvezi so bili mnenja, da bi moralo biti v prihodnje več budnosti in kontrole s strani vodstev šol, posebno ravnateljev, kako se izobraževalni — učno vzgojni proces odvija. To področje dejavnosti članov ZK je bilo v zadnjem času nekoliko zanemarjeno. Zato se odpira vrsta vprašanj, ki jim bodo morali v prihodnje posvetiti več pozornosti. Med drugim je bilo odločno zavzeto stališče, da družba ne bi smela odreči vplivu pri oblikovanju kadrovske politike v šolstvu, zlasti pri postavljanju ravnateljev; pri tem bi morale odigrati pomembno vlogo občinske skupščine. Ne bi smeli dopuščati, da se kadrovska vprašanja, ki so izrednega pomena za kvaliteten in uspešni socialistični izobraževalni proces, v celoti prenesejo na šolske delovne skupnosti.

Tudi pri komunalnih podjetjih opažajo, da se močno zapirajo sama vase. Zato je vse teže kontrolirati njihovo poslovanje. So celo primeri, da zavračajo konstruktivna opozorila občanov in občinske skupščine, sklicujoč se na odločitve svojih samoupravnih organov. Smatrajo, da bi bilo potrebno samoupravne organe razširiti z eksternimi zainteresiranimi občani in predstavniki občinske skupščine, kakor je to pri ostalih družbenih službah. Na ta način bi se ustvarilo aktivnejše sodelovanje med komunalnimi delovnimi organizacijami in neposredno zainteresiranimi.

V razpravi so se dotaknili še vrste aktualnih in perečih vprašanj s področja utrjevanja in razvijanja samoupravnih odnosov v delovnih organizacijah. Ugotovljeno je bilo, da je gospodarska in družbena reforma povzročila v nekaterih delovnih organizacijah precejšnje gospodarske motnje, v drugih pa sprostila ustvarjalnost in pospešila širše gospodarsko sodelovanje, ki se je pokazalo kot ekonomska nuja. Pri vsem tem pa ostaja še mnogo odprtih problemov, ki bodo zahtevali od komunistov in vseh naprednih sil v velenjski občini, da jih temeljito proučijo in jih postavijo na pravo mesto.

Po vsestranski konfrontaciji neposredne občinske problematike s stališči, so sprejeli izhodišča za delovanje članstva ZK v prihodnjem obdobju:

● Vsi komunisti v občini se morajo temeljito seznaniti s stališči resolucije in se na ta način oborožiti za aktivnejše zavzemanje na področjih, kjer delujejo.

● Zato morajo takoj organizirati razprave v vseh OO ZK, vodstvih, s skupinami komunistov, v aktivih in drugih oblikah, ki se bodo pokazale primerne. Razprave morajo sloneti na konkretni idejno-politični oceni problematike, s katero se posamezna sredina srečuje.

● Člani občinskega komiteja morajo v svojih OO ZK in v drugih oblikah povezanosti sodelovati in pomagati pri aplikaciji stališč resolucije v neposredno družbeno dogajanje delovne organizacije, komune in terena.

● Vse OO ZK naj izdelajo, ob sodelovanju s člani občinskega komiteja, analizo politične situacije in ob realni oceni stanja ugotovijo idejno-politična izhodišča in pristope za reševanje najbolj perečih vprašanj družbenega okolja v katerem delujejo ter jih povežejo s tekočimi in perspektivnimi nalozami.

● Vsem družbeno-političnim organizacijam in samoupravnim organom bo občinski komitej poslal odprto pismo s pozivom za sprejem v Zvezo komunistov.

Pred občinsko konferenco so predvideli še dve seji občinskega komiteja, na katerih bodo obravnavali med drugim tudi, kako komunisti in OO ZK uresničujejo stališča resolucije.

Mednarodni spomenik žrtvam v Oswiencimu. Foto: M. Volk

prestonirala s svojo lepoto in urejenostjo. Med drugimi zanimivostmi smo videli tudi znani Margitin otok.

Nadaljevali smo pot proti našemu cilju — Poljski. Kaj hitro smo bili mimo lepih, cvetočih in velikih pokrajin na češko-poljski meji. No, tu pa ni šlo tako hitro in gladko. Pojavila se je naša dodobra pregledali, prestetili. Tudi to je minilo. Pridrutil se nam je tudi poljski vodič. Tiho nas je pozdravil.

Končno smo prispeli. V koloni avtobusov smo se odpeljali iz Krakova v Oswiencim. Kaj kmalu smo zagledali muzejski prostor bivšega taborišča. Še vedno je preprečen z bodočo žico. Le barak in krematorijev ni več. Krematorijev, v katerih je umrlo skoraj štiri milijone ljudi. Začela se je svečanost. Točno ob 11. uri so topovske salve in državna himna napovedali začetek. Te se je udeležilo nad 200.000 udeležencev. Kakšen konglomerat narodov: Amerikanci, Angleži, Avstrijci, Belgijci, Bolgari, Cigani, Čehoslovaki, Francozi, Grki, Jugoslovani, Rusi, Romuni, Svicarji, Turki, Madžari, Italijani in Židje. Predstavniki vseh tistih narodov, ki so med vojno umirali v tem zloglasnem taborišču. Na svečanosti je govoril predsednik poljske vlade Cyrankiewicz, ki je bil tudi jetnik tega taborišča.

Socialistična republika Slovenija
SKUPŠČINA OBČINE VELENJE
Oddelek za notranje zadeve
Številka 2,21/16, 17, 18, 19, 20, 21/1967
Datum: 10. 5. 1967

RAZGLAS

Po 6. točki navodila o postopku z najdenimi predmeti (Uradni list FLRJ, št. 93/49) objavlja oddelek za notranje zadeve Skupščine občine Velenje, da so bili na območju mesta Velenja in Šoštanja najdeni spodaj navedeni predmeti:

— ženska denarnica z gotovino, najdena v Šoštanju na Cankarjevi cesti;

— ogradnje moškega kolesa znamke »ROG«, zelene barve;

— moško kolo znamke »ROG-SPORT«, črne barve, najdeno v Velenju;

— moško kolo znamke »ROG«, črne barve, najdeno v Velenju;

— dva zaboja steklene volne;

— žensko kolo znamke »ROG-SPORT«, zelene barve, najdeno v Velenju.

Prosimo lastnike teh predmetov, da jih dvignejo pri oddelku za notranje zadeve Skupščine občine Velenje v roku 6 mesecev po objavi tega razglašja. Po tem roku bodo predmeti last družbenega premoženja. Najdene predmete si lahko ogledate vsako sredo popoldne.

Náčelnik
Martin TOVORNIK, I. r.

Ciril Joger

RAZGOVOR PRED II. MEDNARODNIM KRITERIJEM V VELENJU

HINKO DERMOL:

»Velenjčani bodo dostojno zastopali naše barve«

Kot smo obljubili v prejšnji številki, smo se tokrat pogovarjali s trenerjem prve ekipe kotalkarsko-drsalnega kluba Hinkom Dermolom o pripravah velenjskih kotalkarjev na 2. mednarodni kriterij v Velenju.

Tovariš Dermol, vam so poverjene priprave velenjskih kotalkarjev, ki bodo sodelovali na tem tekmovanju. Kako te priprave potekajo in kateri tekmovalci bodo na njem sodelovali?

— V vsem času našega obstoja nismo nikoli posebej tempirali priprave za neko določeno tekmovanje. Smatramo namreč, da je za ta šport potrebno vsakodnevno intenzivno delo in to tako v letnem kot zimskem času. Poleg tega ne dajemo nobenemu tekmovanju posebne prioritete, kajti na tak način bi ob posebnih pripravah neke določene skupine bili prikrajšani vsi tisti, ki se tekmovanja ne morejo udeležiti. Zato o nekem začetku priprav za to tekmovanje ne moremo govoriti, saj so naši kotalkarji takoj ob nastopu lepega vremena zamenjali drsaške za kotalčke in se tako z vsakodnevnim treningom začeli pripravljati na predstoječo tekmovalno sezono. Vsekakor pa je intenzivnost treningov prve skupine mnogo večja od ostalih treh skupin, kar pa je pripisati večji fizični vzdržljivosti in tudi večji volji.

Zlasti pa je zanimanje prve skupine poraslo s tem, ko nam je v letošnjem letu uspelo pritegniti v pomoč bivšo olimpijsko in svetovno prvakinjo v gimnastiki Evo Bosakovo iz CSSR, ki s svojim izrednim smislom za sestave in kulturo gibov veliko prispeva za hitrejšo kvaliteten rast starejših kotalkarjev.

Iz te skupine bodo na tekmovanju sodelovali skoraj vsi. Nekateri kot tekmovalci, drugim pa se bo nudila možnost, da na eksperimentalnem nastopu pokažejo svoje znanje. Tako bodo v prvem večeru po končanem tekmovanju parov in pred razglasitvijo rezultatov nastopili Bojana Jevšenak, Oti Blatnik ter par Tanja Vivod — Milan Jurčič. Na samem tekmovanju pa bo sodelovalo kar 6 tekmovalcev in to v moški konkurenci Franci Blatnik, Slavko Korenič in Bojan Osolnik, v ženski Duša Fišer ter Tatjana Lap — Bojan Osolnik in Nataša Dermol — Slavko Korenič v konkurenci parov.

Kot je iz proposicij razvidno in če se bodo vsi povabljeni odzvali, bo na tem tekmovanju sodelovala vsa evropska elita in morda celo tekmovalci iz drugih celin. Na kakšno uvrstitev vaših tekmovalcev računate v tej močni mednarodni konkurenci?

— Vsako mednarodno tekmovanje, zlasti pa še takšno kakršnega po udeležbi predvidevamo v Velenju, zahteva od slehernega tekmovalca ne le precejšnje znanje, temveč predvsem veliko tekmovalno rutino, ki pa si jo je moč pridobiti le na tovrstnih tekmovanjih. Le-te pa imajo naši tekmovalci, razen Blatnika in Korenič, zelo malo ali skoraj nič. Kljub temu pa sem prepričan, da bodo vsi dostojno zastopali tako klubske kot državne barve.

Znano nam je, da ste v tem športu samostojni, saj niste nikoli drsali bili kotalkarji. Kljub temu pa so se vaši varovanci povzpeli že v sam vrh tega športa v Jugoslaviji. Kako?

— Ze vem, kaj ste hoteli reči. Kot trnastega me vsi poznajo. Kljub mnogim splošnim, ki sem jih že dobil pod noge, mi volja še vedno ni posla. Osnovno gotovo ki me priklepa na klub, pa je ljubezen do otrok. Skupaj z njimi raste, se izpolnjuje, skupaj z njimi se veselim slehernega napredka. Izkoristim vsako možno priliko, da se od tovrstnih strokovnjakov nekaj naučim. Poudariti pa moram, da imamo danes v našem klubu že tekmovalce, ki stojijo na tem, da se ali povzpnejo v sam vrh tega športa na svetu ali pa da ostanemo na sedanjem nivoju. Le-tem sem osebno lahko samo »pastir«, bojim pa se, da bi jim to v bodoče bolj škodilo kot koristilo. Moja velika želja je, da bi se tem perspektivnim tekmovalcem omogočil trening tam, kjer kotalkanje preneha biti le znanje osnovnih športnih prvin, temveč se z obvladanjem telesne in

duhovne kulture združi v umetniško celoto. Seveda pa to ni niti v moji moči, niti v moči našega kluba. O vprašanju vrhunškega športa bodo morali končno enkrat spregovoriti tam, kjer je za to mesto, pa naj bo to v tej ali oni obliki, da bomo vsaj vedeli ali se je vredno pehati za doseganjem čim višjih ciljev.

Dan za dnem, ure in ure prebivate na kotalkališču s svojimi kotalkarji. Oprostite, ali je skrivnost, če vas vprašam, kakšno plačilo prejmete za svoje delo?

Hinko Dermol na treningu

— Veste, morda nisem izbral najbolj primerne športne panoge za svoje izživljanje. Čeprav lep, je ta šport razmeroma mlad in ga večina tretira kot igro, v kateri se otroci zabavajo. Kakšna je ta igra, pa naj povedo tekmovalci sami. Čeprav so še otroci, in ker se dovolj resno ne jemlje tudi naš klub, da se otrok ne jemlje resno, imam občutek, zato je ljubezen do teh otrok in uspehi, ki jih dosegajo, edino plačilo za moje delo.

Mnenja pa sem, da so v Velenju že zelo redki tisti ljubitelji, ki se delajo in trenutno rešujejo čast velenjskega športa. Kaj pa, ko bo ob današnji komercializaciji tudi pri njih zbledel idealizem? Mnoge pikre pripombe ironični nastehi, brezbržnost in brezperspektivno gledanje v bodočnost tega športa, pač ne morejo biti jamstvo in vzpodbuda za njihovo delo.

Na koncu bi rad na vaše zadnje vprašanje dal še majhno pripombo. Vprašanje se naj ne bi glasilo, koliko dobim za svoje delo, temveč koliko dajem, da ga lahko opravljam?

Ob slovesu smo temu neumornemu društvenemu delavcu zateleli, da bi k uspehom, ki jih je s svojimi varovanci v pretekli dobi že dosegel, dodal še enega in to kar najuspešnejšo uvrstitev njegove ekipe na 2. mednarodnem kriteriju v umetnostnem kotalkanju v Velenju.

mišlja o mladih, o svetu, ki jo obdaja. Ta svet, ki zna biti tako krut in nečloveški. Sovraži vojne, kdaj bo konec nesmiselnega ubijanja v Vietnamu, konec lakote, bede med ljudmi?

Ne smemo pa misliti, da se predaja sanjarjenju, ne! Ze dolgo dela kot mladinska funkcionarka. Sedaj je predsednica mladine v Topolšici. Srečuje se z mladimi in njihovimi težavami. Nezaposlenost mladih, brezdelje, pijančevanje, toda niso vsi taki, nekateri so prizadevni, trudijo se, pa jim včasih vseeno ne uspe. Zato ne smemo vedno samo obsojati. Tovarišica Marija pravi, da mladina danes ni prav nič drugačna, kot je bila, le zahteve časa, tempo življenja in še kaj, vse to vpliva, da danes živimo drugače. Storili pa bi krivico, če bi vse mladince sodili po nekaterih slabih.

Dolgo že dela v mladinski organizaciji. Letos je bila izbrana v delegacijo slovenskih mladincev, ki bo odšla 25. maja k tovarišu Titu. Zelo je počaščena in vesela. Izpolnila se ji je davna želja. Meni, da je to velika nagrada in vzpodbuda za njeno delo. Se in še sva se pogovarjala. Želi nadaljevati študij, želi, želi še marsikaj...

Vseskozi pa se je vračala k obisku tovariša Tita. Tudi mi ti čestitam tovarišica Marija, saj vemo, da to čast zaslužiš.

PROIZVAJATI KVALITETNI PREMOG

Konec meseca aprila je upravni odbor rudnika lignita Velenje med drugim obravnaval tudi proizvodne dosežke in da bi pridobivali čim kvalitetnejši premog. Sprejel je tudi operativni plan osnovne proizvodnje za mesec maj, ki predvideva 231.200 ton lignita.

Clani upravnega odbora so največ razpravljali o kvaliteti proizvodnje premoga, ki je v zadnjem času zelo dobra ter ustreza planski kalorični vrednosti, vendar pa kljub temu, sicer redke reklamacije odjemalcev, zahteva od prodajne službe podjetja večje napore za zadostitev, včasih kar nekoliko pretiranih zahtev kupcev, glede kvalitete. Kljub temu, da store vsi obrati vse kar se storiti da, je potrebno glede na tržno stanje, kvaliteto premoga nekoliko izboljševati, so poudarili člani upravnega odbora. Uvedba ostrejšega sejanja premoga na klasični je povzročila nižjo realizacijo glede posameznih asortimentov ter je samo kosovca manj za cca 4 odstotke, vendar pa je to delo klasičnejša in odbranja jalovine, potrebno spravititi do najvišje možne mere, čeprav se posamezni propusti ne bodo dali čisto odpraviti.

S tem v zvezi je upravni odbor sprejel nekatere konkretne sklepe, ki nalagajo tehnični službi rudnika odgovorne in stalne naloge.

Operativni plan osnovne proizvodnje rudnika predvideva 21 delavnikov ter proizvodnjo 231.200 ton ali dnevno 10.045 ton, kar pomeni, da je operativni plan enak osnovnemu rebalansiranimu planu, vendar pa predvideva dva delavnika manj. To pa zaradi tega, ker še vedno ni vsklajeno stanje glede staleža in proizvodnje ter prodaje. Nekaterim delavcem namreč še ni izteklo odpovedni rok. Vsekakor, da bo stanje potrebno čimprej

uravnovesiti. Nenehno zniževanje delovnih dni postaja že nekoliko nevarno glede na finančne kalkulacije rudnika. V letošnjem letu je izpadlo že 8 delavnikov ter se je s

tem finančni rezultat podjetja občutno poslabšal, saj predstavlja za cca 350 milijonov S-din manjšo realizacijo ali 63.000 ton izpada pri proizvodnji premoga.

Clani upravnega odbora so poudarili, da se bo v naslednjih mesecih situacija postopoma izboljševala in da bodo morali nadoknaditi delavnice do konca leta, sicer lahko pride do precejšnje finančne izgube podjetja.

Gasilci na pohodu po poteh okupirane Ljubljane

Odpravili smo se zgodaj zjutraj. Kot vsako leto smo se tudi letos želeli udeležiti te manifestacije. Ulice so bile prazne, mesto je še spalo. Kmalu smo bili v Ljubljani. Ustavili smo se sredi mesta, ki je bilo v zastavah. Nismo dolgo čakali. Ob 6. uri se je začel ognjemet z ljubljanskega gradu. Začela se je velika manifestacija v spomin na težke medvojne čase. Mesto je zaživel. Stari in mladi so hiteli na zborna mesta, veliko je bilo takih, ki so se želeli udeležiti pohoda. Ljubljancani so prihajali na pločnike in pozdravljali udeležence. Ti so bili skoraj iz vseh krajev naše domovine, bilo pa je tudi nekaj tujih tekmovalcev.

Sodelovali so športniki iz Madžarske, Avstrije, CSSR, Italije, Romunije in Nizozemske. Tudi mi smo odšli na startno mesto. Ob 7. uri je deset tisoč udeležencev odšlo na de-

set kilometrov dolgo pot. Pogled na kolono je bil res slikovit. Veliko zastav, praporov, tekmovalci so bili v športnih dresih, uniformah raznih organizacij. Proga je tekla po Tolstojevi ulici mimo romize proti Večni poti ter preko Mirja do Trga revolucije. Videli smo precej bližnje Ljubljane. Proga ni bila posebno težavna. V naši ekipi je bil najmlajši Janko Zerdoner, ki je prav lahko zmogel to preizkušnjo. Zaradi svoje majhne postave pa je bil pogosto tarča novinarjev.

Res škoda, da smo se udeležili iz Velenja pohoda le mi. Marsikdo je bil prikrajšan za čudovito doživetje. Na koncu pa lahko omenim še zaključno slovesnost, ki je bila v dvorani Slovenske filharmonije. Udeležili so se domači in tuji gostje. Razglasili pa so tudi rezultate.

Mirko Melanšek

ZADNJE DNI PO SVETU

Minlo je pol meseca, kar se je v Grčiji uveljavil nov režim. Prav lahko ga označimo z besedo monarho-fašističen. Domovina demokracije je doživela diktaturo vojaške junte. Ta je v tem kratkem času izdala več sto prepovedi, ukazov, odlokov. Le malo od teh ne poudarjajo nevarnosti komunizma. Današnji oblastniki torej rešujejo deželo pred komunizmom. V ta namen so prepovedali kar 279 organizacij in zdru-

ženj. Med njimi tudi take kot puuhelenska zveza invalidov odporniškega gibanja od 1941. do 1944., zveze pirezskih in atenskih taksistov itd. Zapirajo miroljube, atenski olimpijski stadion je postal ječa, otoki koncentracijske taborišča. Zaprti so tudi vsi vodilni politiki, zaprt je tudi grški narodni heroj Lesos. Kam vodi ta politika sile? Vodilna trojka puča je zelo zgovorna. Tiskovne konference si sledijo

ena za drugo. Publiciteta je velika, toda pišejo le časopisi, ki so naklonjeni novemu režimu. Kakšna metoda tiska? In kaj obljublja junta?

Grško ljudstvo čaka res »rožnata« prihodnost. Če bodo lepo previdni, vsaka politična aktivnost, ki ni v prid junti, je zločin. V zameno za to pa bo dežela postala napredna, pravica, v njej bo živel svobodno ljudstvo, komunizem pa bo tako oslabljen, da ne bo mogel ogrožati ljudstva z lažnimi idejami.

Torej res »lepa« prihodnost. O kakšni resnični demokraciji ni sledu. Stara antična Grčija bi bila lahko vzor novi, ki bi lahko bila naprednejša, žal pa je zelo, zelo drugače.

...IN DOMOVINI

9. maja se je konstituirala republiška skupščina. Na skupni seji vseh zborov so poslanci izvolili za novega predsednika skupščine SRS Sergeja Kraigherja, podpredsednika dr. Jožeta Brileja, medtem ko podpredsedniku Janku Rudolfu mandat še ni potekel. Republiški zbor je za predsednika izvršnega sveta soglasno izvolil Staneta Kavčiča in na njegov predlog še druge člane izvršnega sveta: inž. Franca Razdevška, Rina Simonitija, Draga Flisa, Viktorja Replja, Bojana Lubeja, Vinka Hafnerja, Zoro Tomič, dr. Vladimirja Bračiča, Borisa Vadnjala, Jožka Struklja, dr. Franca Hoče-

varja, inž. Mirana Mejaka in dr. Ernesta Petriča. Na ločenih sejah pa so zbori republiške skupščine izvolili tudi svoje predsednike. Za predsednika republiškega zbora je bil izvoljen dr. Joža Vilfan, za predsednika gospodarskega zbora Miran Goslar, za predsednika prosvetno-kulturnega zbora Miloš Poljanšek. Za predsednika socialno-zdravstvenega zbora dr. Vinko Mozetič, za predsednico organizacijsko-političnega zbora pa Vera Kolarič.

Poslanec republiškega zbora iz našega področja Lojze Napotnik je bil izvoljen za člana odbora za delo in socialno zavarovanje.

Vesti iz Šmartnega ob Paki

V ožjem predelu Šmartnega ob Paki rastejo stanovanjske hišice ko gobe po dežju. Sedaj jih je v gradnji 25. Razveseljivo je, da si pri gradnji ljudje pomagajo drug drugemu in tako zmanjšujejo stroške gradnje. Gradijo večinoma mlajši ljudje.

Soštanjna kmetijska zadruga — obrat Šmartno ob Paki, je od pozne jeseni pa doslej napolnil nov hlev s 100 glavami mlade živine. Obrat kooperira tudi s kmeti. To sodelovanje bo letos dalo 25 ton mesa. Tudi hmelj je ves v kooperaciji, vendar se nasadi iz leta v leto manjšajo, ker niti kooperantom, niti zadrugi odkupna cena hmelja ne ustreza. Zgodaj spomladi je kmetijski obrat uredil tudi manjši plantažni nasad

sadnega drevja. Posadili so 800 nizkodebelnih drevesc.

Zelo hitro raste tudi motorizacija. V samem Šmartnem je 21 lastnikov osebnih vozil. K temu je precej pripomogla tudi šola za usposabljanje šoferjev, katero vodi tamkajšnje avto-moto društvo. Pa nekateri jadicujejo, da s svojimi plačami ne morejo izhajati...

Z. K.

KRATKE IZ VELENJA

— Pred nedavnim sta bila ob pločniku pri internatu rudarskega šolskega centra na Prežihovi cesti z betonskimi temelji vred izravana in vržena po tleh dva lična cestna koska za smeti. Neznanim »kulturnim« povzročiteljem ob tem iskreno čestitamo...

— Pri avtobusni postaji, blizu Sodobne opreme v Velenju, se že pozna nastop toplejšega vremena. Odvržene prazne vrečke hladnih »Lučk« na veliko »kraslo« asfaltno ploščad, čeprav so v bližini tudi koši za smeti...

— Hoja po zelenicah in vožnja s kolesi in mopedi po pločnikih trgovskega centra Velenja, mimo trgovin in osuplih, prestrašenih pešcev se nadaljuje v skladu z naraščajočo motorizacijo in »slikilizacij« Zakaj pa ne, saj nihče ne ukrepa in ne kaznuje...?

— Prodajalne »Borovo« naj ne prodajo več gumijastih copat s črno gumo na podplatu, kajti v telovadnici rudarskega šolskega centra je prepovedano uporabljati to vrsto obutve.

ŠALESKI RUDAR

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUBETVA OBČINE VELENJE

Lastnik in izdajatelj: Občinski odbor SZDL Velenje — Urejuje uredniški odbor: Ivan Fijavž, Franjo Kijun, Franc Lesnik, Maks Medved, Ljuba Naraks, Milan Sterban, Jože Tekavec, Maruša Trampus, Alojz Zavolovek in Rudi Zevart — List izhaja vsak drugi četrtek — Posamezna številka stane 30 novih par ali 30 starih dinarjev — Letna naročnina 7 novih dinarjev in 50 novih par ali 750 starih dinarjev, polletna naročnina 3 nove dinarje in 75 novih par ali 375 starih dinarjev Naročnina se plača vnaprej na tekoči račun: 5074-8-369 pri SDK, ekspozitura Soštanj — Naslov uredništva: SALESKI RUDAR, Velenje, Titov trg 2, poštni predal 83, telefon 8-50-87 — Rokopisov in fotografij ne vračamo — Tisk in klistelj: GP Celjski tisk Celje.

HOTEL »PAKA« VELENJE

KONCERTNA
NARODNA IN PLESNA GLASBA
VSAK DAN, RAZEN PONEDELJKA

SREČANJA

MARIJA PETERLIN

Ni iz naših krajev. Dolenjka je. Njen značaj je podoben Dolenjski — tiha, mirna je. Za nekatero pravijo, da nosijo srce na dlani, no tovarišica Marija ga že ne. Težko gredo be-

sede iz nje. Rada je sama, saj tako si mislim, bere, posluša dobro glasbo, in pa veliko pre-

FELJTON

Miechela je v formi in srečna

6. februarja, po dolgem pohodu po džungli, je prišla do predstraž saigonskih enot. Amerikanci so jo spet naložili v helikopter in prepeljali do svojih baz. Ze naslednji dan se je pogovarjala s kolegi — novinarji.

— Sem srečna in v formi — je najprej izjavila novinarjem. Miechela je bila na tej tiskovni konferenci zelo razpoložena.

Novinarji so opazili, da je simpatična manekenka shujšala. — Mogoče sem shujšala samo za kilo, ker sem stalno hodila, — je dejala. Moji čuvarji so bili lokalni gverilci. Na žalost nisem imela prilike, da se srečam s pravimi enotami osvobodilnega gibanja. Tisti, ki so me čuvali, so bili zelo pazljivi. Prinašali so mi najboljšo hrano, ki so jo imeli na voljo. Zato moram še enkrat povedati, če sem izgubila na teži sem zato, ker smo stalno pešali.

Miechela je pripovedovala kako je bilo med bombnimi napadi.

— Drugi dan mojega bivanja med gverilskimi borci, so začela ameriška letala bombardirati ozemlje na katerem smo bili. Presenečena sem bila nad disciplino borcev. Amerikanci so bombardirali v nalehkih. Mi pa smo iz zaklonišča šteli eksplozije. Prešteli smo 438 odvrženih bomb. Po končanem napadih smo prišli iz zaklonišča, da pogledamo kolikšna je škoda. Škoda: dva poškodovana ameriška aviona!

Miechela pravi, da so takšna bombardiranja američancev zgrešena, ker skoraj nimajo kakšnega večjega efekta.

— Od prvga bombardiranja — pravi Miechela ni bilo nobene druge škode kot to, da je bila džungla razkopana. Neškodovana je ostala celo poljska vojaška kuhinja, čeprav je padla bomba 9 metrov od nje. Nihče ni bil ranjen. Zvečer, ko so se borci zbrali, so še smejali, igrali karte in prepevali.

Se naprej je Miechela duhovito pripovedovala o načinu ameriških bombnih napadov.

— Na svobodnem ozemlju se otroci igrajo prosto, kot da ni vojne. Samo takrat, ko se pojavijo avioni, se skrijejo. To naredijo brez panike, lepo in mirno. Najbolj jezi upornike, ker Američani mečejo na pragozd kemična sredstva, ki olupijo stebila.

Izjave o učinkovitosti bombnih napadov niso prestišali v Ameriki. Ameriški novinarji so celo preverili nekatere njene izjave. Prišli so do istih zaključkov.

Ni čudno, da so si po odkritjih Miechela Ray grizli v Ameriki nohte. Samo pri enem bombardiranju, da so razorali nekaj kvadratnih kilometrov džungle, so Amerikanci izgubili tri avione, dva helikopterja, mrtvih pa je bilo sedem pilotov. Izračun: 420.000 dolarjev.

V Vietnamu imajo ujetniki malo sreče. Miechela Ray pa je bila ena tistih, ki je imela srečo. Sama pravi: »Bila sem gostja in ne ujetnik.«

Njeni prijatelji novinarji so povedali, da jo je doletela sreča zaradi dveh stvari — ujeli so jo v Vietnamu in ni Vietnamka. Na jugu nimajo posebnih taborišč, zato jetnike po navadi streljajo. Le redkokateroga osvobodijo.

Kaj delajo ujetniki na severu?

Ujetništvo na severu je drugačno. Dva Amerikanca sta bila sedem dni v ujetništvu in sta v tem času odkopavala neeksplozirane ameriške bombe, ki so jih kasneje demontirali. Da bi si skrajšala čas, sta prepevala. Po vrnitvi iz ujetništva sta povedala, da so nekatere ujetnike okovali.

Miechelin prijatelj pravijo: »V tej kruti vojni je imela Miechela Ray mnogo, mnogo sreče.«

Rdečelasa in črnooka lepotica

Po vrnitvi iz ujetništva je Miechela še vedno ostala očarljiva lepotica, ki ni izgubila svojega prirodnega šarma. Kot kaže, je vedno želela spremeniti predstavo, ki jo ima sama o sebi in dokaže, da ni vsaka draž v njanji lepoti in hladnem sijaju. Zato se je popej v Parizu odpeljala s svojim avtomobilom do švicarskih Alp ali pa na Riviero, kjer je osvajala trofeje za hitro vožnjo in za vzpone na gore.

— Menili so, — pripoveduje Miechela, da so vse Francozinje debele in imajo bolna jetra. Zato je tudi moja višina (1,75) dajala tak vtis. V Vietnamu sem bila vedno razpoložena in disciplinirana. Peli smo skupaj na dežju in soncu. Skušali so me zrediti in celo pesmi so peli o meni.

Ko je to pripovedovala, je Miechela ponavljala dve besedi: »Bao čič« in »Fap«. To sta bili edini besedici, ki se jih je naučila v Vietnamu. Prva pomeni novinar, druga pa Francozinja.

Miechela Ray, pariška manekenka in vojni poročevalec, je zapustila Vietnam in se vrnila v Pariz. Po vsem tem kar je doživela na boljših, se nekateri čudijo, da se je sploh vrnila živa iz tega vojnega kotlja. Kaj bo sedaj delala, še ni povedala. Samo manekenka prav gotovo ne bo. Verjetno bo presenetila svet s kakšno novo avanturo, podobno samo njej — Miechela Ray.

(Konec)

TEŽKA KRI

Mimi

Malenšek

Lojz jim je plačeval z enakim drobižem, kakršnega so mu dajali: za zalito žganje, raztrgane cunje in kisel jabolčnik jim je metel zanikrni »boglonaj«. Pasje življenje, si je mislil včasih. Povsod je enako: v vaseh Zaborštom, v vaseh vzdolž Bistrice in v vaseh onkraj Save. Vendar pa je boljše kot doma, kjer je žena, ki je postala neznanosko osebnost, odkar prejema pokojnino in kjer oženjeni sinovi in snabe kričijo nad njim: »Kako, a te še ni hudič vzela? — Lojz pa jim porogljivo odgovarja: »Brez skrbi, še vam bom delal sramoto.« Nato oni samo besno prikričavajo in govore o zaporu in prisilnem delu, o ubožnici in smrti v občestnem jarku. Pasje življenje, zares!

Potepuh in bebec sta se ustavila pred pragom. Bebec je žalostno rekel:

»Pa je menda res ne bo!«
Toda Mihela je že prišla. V roki je držala krpo, ki jo je odtrgala od kake zavržene srajce. »Daj no prst, Anžek,« je rekla prijazno.

Bebec je globoko dihaval od zadovoljstva, ko mu je zavezovala prst. Potem je odšla v prašičjo kuhinjo, Anžek pa je kar obstal in strmel za njo. Lojz je jezno sunil obenj.

»Tepec!« ga je nahrulil. »Noter pojdiva. Podlesnica nama bo dala štrukljev.«

»Oh, štrukljevi!« je blaženo vzkliknil bebec in pri prič pozabil na Mihelo in obvezani prst. Kakor mačka se je prekobalil čez visoki prag.

Mihela je v prašičji kuhinji nalila vode v parni kotel in podkurila. Čez dvorišče je prišel Zaletel z balonom mošta pod eno roko in steklenico žganja v drugi. Obstal je na pragu in gledal, kako se dekle urno obrača. Ko se je ozrla, ji je prikimal. »Vidim, da ti gre delo od rok,« je rekel.

Mihela je zardela. Ko je nalagala na ogenj je čutila, kako postaja drvena in nerodna, kot bi ji nekdo zavozljal mišice. Taka je bila zmeraj, če jo je kdo opazoval pri delu. Prisilila se je, da bi bila videti mirna in je rekla:

»Joj, koliko pijače ste prinesli za menjce!«

Gospodar se je samovšečno nasmehnil. »Ja. Nočem, da bi govorili, da jim nismo postregli, čeprav nimam gospodinjje v hiši.« Za trenutek je utihnil in postavil težki balon na tla. »A pri vas tudi vabijo menjce? Mislim — v tvojih krajih?«

»Tudi. In turščico majijo vsi skupaj.«

»Aha. Skoro tako kot pri nas.« Vzdignil je balon in menil: »Zdaj pa pojdi večerjati. Se bo že samo kuhalo.«

Dekle je zaprlo vrata in šlo za gospodarjem. Ko sta prišla na dvorišče, se je z vasi oglasila harmonika. Kmet se je napol okrenil k Miheli.

»Blaž je že tu. To bodo gnali dirindaj! Najbrž prav do jutra.«

Mihela je prikimala in se nasmehnila. Zavzeto je prisluškovala razposajenim glasovim harmoniki, ki so prihajali kakor iz velike daljave in so bili nenadoma čisto blizu, potem pa so se spet razpršili na vse vetrove. Nekaj veselega, razposajenega jo je prevzelo. Spomnila se je, kako je kot mršavo štirnajstletno dekletce z drugimi vred majila turščico in je potem gledala, kako so odrasli fantje in dekleta plesali na praznem podu, ona pa se je stiskala v kot in jih zavistno opazovala. Nihče ni prosil za ples, čeprav je vedela, da bi znala bolje plesati kot odrasla dekleta. Fantje, ki so jo dražili, če jih je srečala na samem, se v družbi niso prav nič menili zanjo. Oh, kako si je takrat želela, da bi bila že odrasla in bi smela plesati! Glas harmonike, ki je vlekel dobro znane, tisočkrat preigrane

napeve, ji je pripovedoval o nedoživljenih slasteh, ki jih je spoznala ob nedeljskih popoldnevih na vrtu pod hruško, ko je ležala na trebuhu v travi in brala zgodbe o zaljubljenih mladih ljudeh ali pa gledala v nebo, široko ko tvelika modra rjuha in se spominjala tistih nekaj filmov, ki jih je videla.

Ko je mislila na vse to, ji je postalo srce tako lahko in veselo. Nocoj ji najbrž ne bo treba stati ob strani in opazovati plesalcev. Lahko se bo naplesala kakor že dolgo ne. Po vasi se je že razvedelo, da so Zaletelovi dobili dekle, ki dela v tovarni in vsak fant bo hotel vsaj enkrat plesati z njo.

Poskočni ritem ji je prešel v mišice in najraje bi se zavrtela sredi dvorišča. Tako prekipelavo veselje jo je objelo, da je pozabila na vso utrujenost, ki jo je čutila prej na podu. Življenje je pravzaprav lepo, si je rekla, oh, življenje je prav gotovo lepo!

3.

Mihela je bila v hiši že mesec dni in še zmeraj ni vedela, kaj naj si pravzaprav misli o Cirilu. O vseh drugih si je bila na jasnem, samo o Cirilu ne. Bilo je, kakor da se čuti v stari hiši bolj tujega kot ona.

S hišo se je hitro sprijaznila. Spočetka se ji je zdela nekoliko neznanoska — plašila jo je s svojimi temnimi koti, mračnim stopniščem in kamrami, ki se je zdelo, da jih je vse preveč. Dostaj se nikoli ni živela v tako veliki kmečki hiši in vsi njeni spomini so se vrteli je okoli pritične tetine bajte. Čez nekaj časa se ji je začela hiša dozdevati čisto domača, samo nekoliko zanemarjena. Kakor bi videla malce bahiško gruntarsko gospodinjjo, ki se je nekoliko zapustila in postarala. Toda ta primera ni jo dolgo ugajala. Po dveh tednih si je rekla, da je hiša videti kot bogata domačija, ki so jo ljudje zapustili. Da, ljudje so jo zapustili in to se je povsod poznalo. Na vsakem koraku je bilo čutili, da živita v hiši samo dva moška in da jima gospodinjji stara ženska, ki ne skrbi za red. Hiša je vonjala po puščobi in moških, po starem usnju, zavrženi ponošeni obleki in pajčevinah. Tretji teden je bila hiša Miheli že tako blizu, da si je začela prizadevati, da bi jo spravila v red. Zdaj je to mogla storiti, ker so zunaj že vse postorili in jih delo ni več tako vilo, kot prve dni, ko je komaj prišla. Nikoli bi si ne bila mislila, da bi jo utegnula tuja hiša skrbeti, zdaj pa jo je nena doma prišlo, da ji mora dati stari, spodobni videz. Ob treh popoldne se je vračala iz tovarne in potem je delala pozno v noč. Zaletel je sprva nezaupljivo gledal tujko, ki je stikala po čumnati, pometala kaščo, stresala prazne vreče in jih nosila v malo skladišče na dvorišču, pomivala pod in znova obesila na prazna okna oprane zavese. Potem pa mu je njena prizadevnost začela ugajati. Starec je spoznal, da ima dekletce spretno roko in čut za red. Bila je zelo prikupna, ko je švigala po hiši kot podlasica in preprosta obleka ji je dobro pristojala. Gospodar si je včasih dejal, da ni prav nič podobna kmečkemu dekletu, ki je nekoč celo delala na žagi. Po dolgem času je bil spet malone zadovoljen. Njegova spalnica je bila spet čista, stare čipkaste zavese zlikane in nabrane v lične gube, veliko zrcalo na omari za obleko se je bleščalo. Križem razmetane cunje so neopazno izgubile in zakonski posteljni sta bili postlani, postelja umrle gospodinjje pa je bila čedno prekrita z zeleno rožnato odejo. Zvečer, kadar je legel, se mu je zdelo, da je spet tako kot takrat, ko je rajnica še živela. Skoro bi se

obrnil na levo in vprašal: »No, Marjana, ali nisem prav storil, da sem pripeljal Mihelo?« Zdaj se mu je prvič zdelo, da lažje prenaša svoje vdovstvo. Ob sobotnih večerih je rad posedel v kuhinji in prisluškoval drsanju sir-kove krtače po podu v veži in hiši. To je bila stara, dobro znana pesem, ki je že dolgo ni več slišal. Kadar je Mihela prišla pospravljat kuhinjo, ji je včasih rekel: »Spat bi šla, no,« in Mihela je vedela, da je zadovoljen z njo. Sicer pa je bila vesela, da je iz hiše izginil vonj zapuščenosti. Končno je bila vesela tudi dekletske kamre pod streho, ki si jo je uredila.

Mihela je staro hišo brez pridržkov sprejela za svoj novi dom in ni več mislila na to, da bi se prebrala. Razen hiše pa so bili še ljudje. Najprej je bila tu stara Podlesnica, ki dekleta ni marala, ker se je bala, da jo bo sčasoma čisto izpodrinila. Včasih je proti večeru prišla domov Ana. Ana je bila zmeraj gosposko, toda neokusno oblečena in nezadovoljna. Navadno je sedela v kuhinji z otrokom na kolenih, se pogovarjala s Podlesnico in pila čaj s slivovko. Z zoprnimi kretnjami je namakala rezine kruha v čaj in jih jedla z našobljenimi ustnicami, vmes pa pitala z njimi otroka. Mihelo je neprestano opazovala, ne da bi se ji zdelo vredno spregovoriti z njo. Komaj kdaj pa kdaj ji je malomarno vrgla besedo, kakor bi dala beraču vbojajme. Zato ji je tudi dekletu odgovarjalo kratko in skoro žaljivo ravnodušno. Končno si nista imeli prav nič povedati.

Enkrat ali dvakrat v tednu je prišel z Ano tudi mož Drago. Mihela doslej še ni videla tako dolgega in mršavega človeka. Če bi bil razcapan, bi jo spominjal na potepuha Lojza. Toda Drago je bil zmeraj lepo oblečen — skoro pregosposko za na kmete — skrbno obrit in vonjal je po kolonjski vodi. Nosil je obleke iz dobrega kamgarna in pisane ameriške kravate. V obraz se je zdel Miheli neverjetno ozek in zmeraj ga je primerjala ptiču z dolgim kljunom — celo njegove oči so bile drobne in okrogle kot ptičje. Neprestano je kadil cigarete in kadar je govoril, je beseda prehitevala besedo.

Mihela je natanko vedela, kakšno razmerje je med Ano, Dragom in starim Zaletelom, čeprav ji nihče ni rekel nič, niti Podlesnica. Vedela je, da starec težko gleda Anino spakljivo vedenje in da mu je zet naravnost zoprni, mallega vnuka pa je imel rad in kadar je bil v kuhinji, si ga je zmeraj posadil na kolena. Vedela je tudi, da starec ni bil zadovoljen, ker je Ana šarila po hiši, kakor bi bila še zmeraj doma in si nalivala mleko v kangleco ali pa si je naložila v polivinilasto torbico kar je pač našla v shrambi. Hči in zet sta Zaletelu neprestano govorila o novi hiši. Drago se je sklanjal čez celo mizo in prigovarjal starcu, ki ga je poslušal z negibnim glasom:

»Kje se vam bo poznalo, če nama pomagata postaviti hišo? Končno potrebujeva samo parcelo, les in opeko. Apno bi lahko žgali doma... Nobenega denarja ne pričakujeva, oče, prav nobenega denarja!«

»Torej ga že imata?« je posmehljivo dejal Zaletel.

Drago se je držal, kot bi imel denar, a bi ne maral, da bi drugi o tem kaj vedeli. Morebiti je s tem namigoval na tistih tristo tisočakov, ki jih je polagoma znosil iz združne prodajalne. (O tem je Miheli pripovedovala Lenka.) Tudi Ana je gledala, kot bi skrivala tajnost, ki je niti lastnemu očetju ne more zapupati. Drago je rekel:

»Samo spomnite se, oče, kako je bilo pred nekaj leti! Prišla je odredba — hop! — pa ste bili vsi v kmečki zadugi. Kar čez noč — tako rekoč!« Dragov glas je pri tem postal nekoliko škodovljen in spet je ponovil: »Zdaj, dan, takorekoč čez noč! Mislite, da se to ne bi moglo več zgoditi? Nič ne vemo, kaj še pride! No — in kaj

potem? Vprašam vas, kaj potem?«

»Kakšna zadruga?« je zamrmral starec. »To je minilo.«

»Nič ni minilo! Nič, verjemite mi — jaz tudi nekaj vem! Lahko se zgodi. A bi vam potem ne bilo žal, da niste pomagali lastni hčeri, ko bi ji bili lahko?« Drago je govoril, kakor bi se bila velika in nepopravljiva krivica že zgodila, Ana pa mu je prikimala, kot bi hotela očeta posvariti.

»Tisti travnik Na hribčku,« je rekla Ana in prijazno pogledala očeta.

»Tisti travnik Na hribčku,« je naglo soglašal Drago.

»Komaj tri vozice sena vam vrže, otava je pa zanič,« je spet rekla Ana.

»Nič se ne bo poznalo, če ga prepisete,« je silil Drago. »Nerad trgam zemljo od grunta,« je ugovarjal Zaletel.

»Moj bog!« se je zagnal Drago. »A se to pravi trgati zemljo od grunta? Prav nikjer se ne bo poznalo!«

»Saj sem vseskozi delala doma, ata,« je vzdihnila Ana. »In prav nič prijetno ni stavovati v hiši, kjer je spodaj gostilna. Prav nič, ata! Navsezadnje bi si tudi želela, da bi imel moj otrok lasten dom.«

Ta razgovor se je ponavljal vsakokrat, kadar sta prišla in je bil zmeraj enak. Mihela je videla, da se starec polagoma vdaja in da ne bo dolgo, ko bo Ani prepisal travnik. Staremu bo malce hudo odtrgati zemljo od grunta, Cirilu pa je čisto vseeno. Kadar nanese pogovor na to, Ciril samo skomigne z rameni in malomarno pravi: »Zaradi mene...«

Potem pa Miha. Mihela ga je dobro poznala, čeprav ga ni nikoli videla. V hiši je visela njegova slika in včasih se je ustavila pred njo. Slika je kazala mladega fanta, skoraj še dečka, v partizanski uniformi, z drzno postrani pomaknjeno čepico na glavi. Na prsih mu je udobno počivala brzostrelka. Ena roka se je oklepala cevi, druga je uprl v bok. Obraz se je Miheli zdel lep, pravičen in prijeten, žive oči so se prešerno smejale. Mihela je menila, da je Miha podoben Cirilu. Pravzaprav ne: Ciril bi bil lahko podoben Mihi, če bi ne bil njegov obraz tako vase zaprt. Oba pa sta imela iste lepe poteze, ki jih nista posedovala po očetu.

Ko je Zaletel nekoč naletel na Mihelo, ki je ravno stala pred Mihovo fotografijo s cunjjo za prah v roki, je stopil bliže, potrkal s sredincem po sliki in rekel:

»To je pa Miha, moj najstarejši sin. Veterinar je.«

Mihela je prikimala, starec pa je grenko dodal:

»Tale uniforma ga je speljala.«

»Kam?« je vprašala nehotete.

Pogledal jo je, kakor bi se čudil, da nič ne ve o tem. (Mihela je opazila, da ga je zmeraj znova presenetilo, kadar je naletel na človeka, ki ni nič vedel o Zaletelovi hiši in razmerah v njej.)

»Sel je v partizane in dve leti nismo nič slišali o njem,« je rekel starec. »Vrnil se je spomladi petinštiridesetega. Zastavnik je postal. To je menda toliko kot poročnik. Potem pa je vse dni presedel pri knjigah in še ponoči se je učil. — Kaj boš s tem? — sem mu rekel, — kmečka je drugačna, tu s knjigami nič ne opraviš. — Pa se ni dal pregovoriti. Položil je izpite čez gimnazijo, ne da bi bil jaz kaj vedel! Potem je odšel v živnozdravniško šolo in je postal veterinar. Če bi ne bil nikoli v partizanih, bi bil ostal doma in se držal grunta. Ampak izpite je dobro naredil — celo profesorji so se mu čudili...«

Mihela je čutila iz starčevih besed, kako ponosen je na sina. Če bi bil Miha ostal doma, bi bil morda res rešil starega skrbi za grunt, toda tako ponosen bi ne bil nanj nikoli.

(Se nadaljuje)

PODATKE ZBRAL IN NAPISAL: MATJAZ NATEK

190 LET ŠOLE V ŠOŠTANJU

ZAPIS IZ SOLSKE KRONIKE V NADALJEVANJIH

Slovenske učitelje so zamenjali nemški. V začetku vojne je nemški župan Hubert Hauke dejal: »Nikoli več ne boste učili.« Slovenski jezik je zamenjala nemščina. Začela se je vladavina nemškega nacizma. Okupatorji so začeli s pomemčevanjem, najprej v šolah. Za zavedne učitelje ni bilo več dela.

Mladino so vzgajali zaprizeni fanatiki, pristaši Hitlerja. Iz Slovenije so hoteli napraviti del svojega Reicha. Toda slovensko ljudstvo se ni vdalo. Partizanski oddelki so postajali vedno močnejši, nastajala je nova ljudska vojska. Nemcem ni bilo lahko. Solska poslopja so spremenili v zaklonišča in bunkerje. Šoštanjski šolarji pa so se zopet selili iz poslopja v poslopje. Teror je bil velik, toda vsem je vltala nove moči bližajoča se svoboda.

27. aprila 1944 je bil drugi partizanski napad na Šoštanj. Partizani so zažgali osnovno šolo, v kateri so imeli Nemci vojašnico. Lahko si mislimo, kako težko je bilo poučevati v tistih časih. Čez naše mesto so že leteli ameriški bombniki. Nemci so skušali svoje poraze prekriti, vendar nihče več jim ni verjel. Blížal se je končni obračun. Zmagali smo mi. Nemci so bežali, njihovi hlapi so se tresli za življenje. V Šoštanju so visele prve slovenske zastave. Zastave svobodne Slovenije. Teh radostnih trenutkov se še dobro spominjam. Čeprav sem bil tedaj zelo mlad. Vrnili smo se iz Srbije, iz izgnanstva.

Spominjam se sprevoda v katerem so vodili nemškega župana Haukeja, tistega, ki je dejal slovenskim učiteljem: »Nikoli več ne boste učili.« Ljudje so ga obmetavali z različnimi predmeti. Čeprav še otrok, nisem bil presenečen. Med izgnanstvom v Srbiji sem videl še hujše stvari.

Osvobojen Šoštanj je zaživel novo življenje. Konec je bilo suženjstva, trpljenja in mučenja. Solsko poslopje je bilo zasedeno. V njem so bili vojniki. Kljub temu, pa se je pouk kmalu pričel. Otvoritev je bila v Mišičevi dvorani pod vodstvom tov. Trobine. Navzoč je bil tudi okrajni sekretar tovariš Ulrih, ki je v krajšem govoru pozdravil učence. 20. maja 1945 je komandant mesta, na prošnjo okrajnega odbora, dal izprazniti prejšnjo meščansko šolo (I. osnovna šola), da bi čimprej pričeli z rednim poukom.

Ze 25. maja, za rojstni dan tovariša Tita so imeli šolarji proslavo. Pozdravni govor je imela tovarišica Marica Trobejeva. Pozdravila je otroke in učitelje, dejala pa je tudi, da je izredno srečna, da so se vrnili časi svobode in materinega jezika. Ne smemo misliti, da je bilo problemov s tem konec. Šola ni imela knjig, učil, inventarja itd. Prvi učitelji v Šoštanju po osvoboditvi so bili: Justina Trobina, Tone De Costa, Marica in Cilka Trobej. Justina Uranič, Ela Razgoršek in Greta Ban.

Glavni namen pouka je bil vzbuditi narodno zavest v učencih, uničiti vse kali, ki jih je zasejala okupatorjeva roka. Pouk so imeli dopoldne in popoldne. Ker učnih knjig ni bilo, so jih nadomestili časopisi. Učna snov pa se je omejevala le na zgodovino, čitanje, pisanje in slovenščino. Za krajši čas pa so morali pouk zopet prekiniti. V šoli so imeli bolničarski tečaj 51. divizije. Ta prekinitev pa ni bila dolgotrajna. Z začasnim dekretom je okrožni odbor OF imenoval Cilko Trobejevo za prvo upraviteljico. Poleg že omenjenih so prišli še novi učitelji: Franc Burdijan, Franc Kurnik, Emilija Ravtar, Rudolf Macarol, Vanda Roetel, Hedvika Fohn, Srečko Majer in drugi. Razmere v šolstvu so se počasi normalizirale. V teh časih je pričela z delom tudi »meščanska šola«, njen upravitelj je bil Franc Hribernik, v njej pa so učenci po končani osnovni šoli nadaljevali šolanje. Torej sta bili v enem poslopju dve šoli, kajti v današnji II. osnovni šoli so bili vojniki. Začeli so preurejati šolsko poslopje, saj je ta v vojnih časih služila kot vojašnica in bunker. Prenovitevna dela so končali 18. oktobra 1945. Ob tej priliki so imeli tudi proslavo. Leto 1945, leto svobode, je bilo res nepozabno. Skoraj vsak teden so učenci manifestirali po ulicah. Učitelji so z ogromnimi napori pospeševali zanimanje učencev za materin jezik in naravo. To so bili trenutki velike sreče in ti se ne pozablajo zlahka. Medtem pa je življenje teklo dalje. Kraj in šola sta se spreminjala. Učitelji v tistih časih so bili tesno povezani z življenjem okrog njih. Mladina se je združevala v nove organizacije, žarišče le-teh pa so bile šole. Organizacije so dosegle prav lepe uspehe. Učenci so zbirali staro železo, mladinski dinar, tekmovali so v učnem uspehu in na delovnih akcijah. Ukvarjali pa so se tudi z idejno vzgojo učencev. Veliko se je govorilo o ljudski revoluciji, bratstvu in enotnosti jugoslovanskih narodov. Ljudje v kraju so bili šolskemu delu zelo naklonjeni. Učenci so v šoli dobili svoj drugi dom. Pouk se je odvijal po novem učnem načrtu. Solsko leto 1946/47 je bilo v znaku učiteljskih tečajev, na njih so se učitelji seznanjali z novimi zahtevami pri pouku. 27. aprila 1946 so prvič praznovali dan ustanovitve Osvobodilne fronte, prvič v svobodni domovini. Zelo svečano so praznovali tudi 1. maj. Praznična povorka je krenila iz Šoštanja proti Prelogam, kjer so položili temeljni kamen za nov rudnik in elektrarno. Dan mladosti, rojstni dan tovariša Tita, pa so šolarji praznovali z veliko manifestacijo pod naslovom »Nabrusimo kosec.

V tem času so še vedno prihajali novi učitelji: Zdenka Stani, Mira Cvikelj, Janko in Marija Prisan, Ivanka Svet in drugi.

šport šport šport šport

NOGOMET

Slovenska conska nogometna liga

Nafta - Velenje 1:3 (1:3)

V 17. kolu prvenstva SCNL so Velenjčani premagali v Lendavi domačo »Nafto« z rezultatom 3:1. Obe enajsterici sta že v začetku močno napadali in v šestih minutah igre dosegli kar 3 zadetke — dva so dosegli Velenjčani enega pa domačini. Pred koncem prvega dela igre pa so Velenjčani dosegli še tretji zadek. To je bil tudi končni rezultat.

V drugem delu igre pa kljub priložnostim ni prišlo do spremembnega rezultata. Gole za Velenje so dosegli: Kujan 2 in Topčič.

Nastopili pa so: Devič, Kuret, Špegelj, Gomboc, Trpin, Sitar, Kovač, Gojevič, Kujan, Topčič in Majdak.

Grafičar - Partizan (Š) 1:1

Nogometaši iz Šoštanja so gostovali v Murski Soboti in igrali z moštvo »Grafičarja« neodločeno 1:1. Šoštanjčani so se tokrat izkazali z borbeno igro, vendar kljub temu, da so v prvem delu imeli pobudo, niso svoje prednosti znali izraziti v

rezultatu. Edini gol je v začetku igre dosegel Pavšek.

Za »Partizana« so nastopili: Cepelnik, Podojsteršek, Slatinšek, Bukovec, Koren, Tajnik, Pavšek, Hladin, Novak, Stevančević, Ramšak.

Olimp : Pohorje 3:3 (2:3)

Kladivar : Drava 2:0 (0:0)

Ostali rezultati 17. kola:

Mejnik : Steklar 2:2 (1:1)

Tehnostroj : Fužinar 3:1 (2:1)

Lestvica		Grafičar	
Kladivar	17 13 3 1 70:12 29	17	6 4 7 28:33 16
Olimp	16 9 4 3 50:29 22	Nafta	16 5 5 6 37:31 15
Partizan (S)	17 9 2 6 35:38 20	Velenje	17 4 5 8 27:38 13
Steklar	17 7 4 6 45:32 18	Mejnik	17 4 5 8 24:39 13
Drava	17 7 4 6 39:34 18	Pohorje	17 4 3 10 21:61 11
Fužinar	17 8 2 7 34:35 18	Tehnostroj	17 3 3 11 30:58 9

CELJSKA NOGOMETNA PODZVEZA

V prvenstveni tekmi CNP je enajsterica iz Smartnega ob Paki premagala moštvo Ljubnega z rezultatom 2:1 (1:0).

Šmarčani še nadalje vodijo na lestvici pred Zalcem.

ROKOMET

Štirje kandidati za vrh

Tekmovanje v štajerski coni postaja vse bolj zanimivo. Po 17. kolu so se pojavile kar štiri ekipe, ki imajo možnost za osvojitve prvenstva in vstop v republiško rokometno ligo. Te so: Velenje, Fužinar, Branik in Šoštanj. Medsebojna srečanja teh moštev bodo odločila za vrstni red prvih štirih mest na lestvici.

Velenje — Štore 42:5 (20:1)

Velenjčani so dokazali, da so v zelo dobri formi, saj so dosegli odličan rezultat 42:5, kar jim bo lahko veliko pomagalo v končnih obračunih za prvo mesto.

Gole za Velenje so dosegli: Ocvirk 10, Mravljak 10, Silovšek 7, Kovač 4, Pocajt 2, Lahovnik 1, Brilej 2, Aljančič 6.

Murska Sobota — Šoštanj 16:21 (8:10)

Moštvo »Partizana« je z zmago v Murski Soboti postalo četrti kandidat, ki ima vse možnosti da doseže prvo mesto v štajerski coni. Največ golov za Šoštanjčane sta dosegla Bubik in Kac vsak po 6.

Vrstni red po 17. kolu: Velenje 25, Fužinar 23, Branik 22, Šoštanj 22, Murska Sobota 20, Krog 12, Griže 12, Petrovčev 9, Velika Nedelja 5, Štore 1.

DERBY ZA ŠOŠTANJČANE

Derby srečanje štajerske zone med rokometni Šoštanja in Velenja je prisostvovalo na stadionu v Šoštanju okoli 600 gledalcev, ki so bodrili eno in drugo ekipo. Srečanje je bilo predvsem pomembno za Velenjčane, saj bi v primeru zmage si že zagotovili prvo mesto in v jeseni nastope v slovenski ligi. Domači Šoštanjčani v nobenem primeru ne bodo mogli osvojiti prvega mesta. Moštvi sta nastopila v naslednjih postavah:

Šoštanj — Kokot, Kac S., Pejovnik, Kočvar, Korpnik, Hajsek, Bubik, Kac R., Kovač, Hribernik in Zupanc.

Velenje — Devič, Brilej, Aljančič, Kovač, Pocajt, Blagotinskič, Ravnjak, Silovšek, Mravljak, Ocvirk in Kožar.

Ze sam začetek je pokazal, da so Šoštanjčani boljše pripravili in so že v nekaj minutah vodili s 5:2. To je povsem paraliziralo rokometne Velenjčane, ki se ob hitrih akcijah prodornega Kaca in hitrega Bubika nikakor niso mogli zbrati. Tako so si Šoštanjčani že v prvem polčasu prilagajali izdatno prednost 12:5. V nadaljevanju pla so razliko v golih še povečali in zmagali z rezultatom 23:12. Gole so dosegli za Šoštanjčane: Bubik 8, Kac S. 7, Kac R. 3, Korpnik in Hribernik 2, Hajsek 1.

Za Velenje — Mravljak 4, Ovnik 3, Aljančič 2 ter Pocajt, Brilej in Kovač po enega.

Občinsko prvenstvo v rokometu

Komisija za rokomet pri občinski zvezi za telesno kulturo Velenje, je organizirala občinsko prvenstvo v rokometu za pionirje in pionirke. Nastopila so šolska športna društva osnovnih šol iz Šoštanja in Velenja ter Smartnega ob Paki.

Najuspešnejši sta bili ekipi ŠSD osnovna šola Gustava Silih iz Velenja, ki sta osvojili naslov občinskega prvaka za leto 1967 (pionirji in pionirke).

Rezultati medsebojnih srečanj pionirjev:
 Šoštanj II : Šoštanj I 5:6 (2:3)
 Velenje II : Šoštanj I 5:6 (2:4)
 Šoštanj I : Velenje I 6:10 (3:6)
 Šoštanj II : Šoštanj I 7:6 (3:3)
 Šm. ob Paki : Šoštanj I 2:10 (1:3)
 Velenje I : Šm. ob Paki 16:3 (8:0)
 Velenje I : Šoštanj II 10:3 (5:4)
 Velenje I : Velenje II 4:3 (0:3)
 Šm. ob Paki : Šoštanj II 5:9 (1:6)
 Šm. ob Paki : Velenje II 0:5 (w. o.)

Lestvica:
 1. I. osn. šola Velenje 4 3 1 0 7 40:21
 2. II. osn. šola Šoštanj 4 3 0 1 6 30:26
 3. I. osn. šola Šoštanj 4 2 0 2 4 27:23
 4. II. osn. šola Šoštanj 4 1 1 2 3 18:15
 5. osn. šola Šm. ob Paki 4 0 0 4 0 10:40
 Najboljši strelci golov: Rabič (Vel. I) 13, Sevcnikar (Šoš. I) 12, Globočnik (Vel. I) 8, Zeleznik (ŠM) 7, Javornik (Vel. I) 7, Petek (Šoš.) 7.
 Pionirke:
 Šoštanj II : Velenje II 1:2 (0:0)
 Šoštanj II : Šoštanj I 4:4 (2:1)
 Velenje I : Šoštanj II 3:2 (2:1)
 Velenje II : Šoštanj I 1:1 (0:1)
 Šoštanj I : Velenje I 1:9 (0:4)
 Velenje I : Velenje II 4:1 (0:0)
 Lestvica:
 1. I. osn. šola Velenje 3 3 0 0 6 16:4
 2. II. osn. šola Velenje 3 1 1 1 3 4:6
 3. I. osn. šola Šoštanj 3 0 2 1 2 6:14
 4. II. osn. šola Šoštanj 3 0 1 2 1 7:9
 Največ golov so dosegli: Kolar (Vel. I) 10, Kac (Šoš. II) 3, itd.

ATLETIKA

Gimnazici so tekmovali

Dijaki velenjske gimnazije so se na športnem dnevu pomerili med seboj v atletiki. Tekmovanje je veljalo za atletski srednjošolski pokal Slovenije.

Nastopilo je preko 100 mladincev in mladink.
 Mladinci:
 100 m — Lah 12,9
 300 m — Breznik 45,6
 1000 m — Meh 3:00,8
 Stafeta 4 x 100 m (Kompan, Vrtačnik, Krušič, Blatnik) 54,0
 Daljina — Aberšek 54,0
 Višina — 1—2 Aberšek, Vah 15,0
 Kropla (5 kg) — Rahten 13,55.
 Mladinke:
 100 m — Lap 14,4
 100 m — Ramsak 1:59,4
 Stafeta 4 x 100 m (Tamše, Lap, Kac, Kotnik) 59,4
 Višina — Tamše 135
 Daljina — Gams 400
 Kropla (4 kg) — Kac 8,85

ELEKTRA ŠE BREZ TOČK

V štirih kolih letošnjega prvenstva košarkarjev v slovenski ligi, šoštanjski ligaši še ni uspel dobiti nobene točke.

V četrtem kolu so jih premagali na domačem igrišču košarkarji iz Domžal z rezultatom 66:40 (30:24). Tekma je bila slaba. Od igre so imeli več gostje, ki so preko svojega dobrega centra pokrili koš Šoštanjčanom. Domače moštvo pa je igralo raztrgano, brez smiselnih kombinacij. Akcije dobrih posameznikov, Kaca in Lukmana, pa niso vselej uspele. To je bila doslej najboljša tekma Šoštanjčanov v tem prvenstvu.

Za Elektro so bili uspešni: Kac in Lukman 12, De Costa 6, Videmšek 4, Cerar, Jerič in Moškon po 2.

V petem kolu pa so Šoštanjčani gostovali v Ilirski Bistrici in se pomerili z ekipo Lesonita. Kljub dobri igri, so izgubili srečanje z rezultatom 67:62 (31:27).

ODBOJKA

Topolšica : Steklar 3:0

(15:2, 15:9, 15:5)
 V celjsko-mariborski odbojgarski ligi so odbojkarji Topolšice premagali Steklarja iz Slovenske Bistrice z rezultatom 3:0.

Za ekipo Topolšice nastopajo: Franc Kavnik, Viki Zager, Karli Zager, Tone Kugonič, Janko Kugonič, Tone Starič, Lojze Starič, Slavko Bevc, Matjaz Klemenčič, Drago Tamše in Boleslav Simoni.

V prijateljskem odbojgarskem srečanju so Topolšičani premagali ekipo TGO »Gorenje« z rezultatom 3:0.

Mednarodno srečanje judoistov za pokal maršala Tita v Velenju

Organizator tekmovanja za pokal maršala Tita judo zveze Slovenije je poveril izvedbo prireditve judo klubu »Partizan-Rudarja« Velenje. Tekmovanje bo v telovadnici rudarskega šolskega centra v nedeljo, 21. maja 1967 s pričetkom ob 9. uri.

Nastopili bodo: dve pokrajinski ekipi Zvezne republike Nemčije, reprezentanca Avstrije in reprezentanci Hrvatske in Slovenije. Ljubitelji juda vabljeni!

HOTEL »PAKA« VELENJE
 KONCERTNA
 NARODNA IN PLESNA GLASBA
 VSAK DAN, RAZEN PONEDELJKA

IZPOLNITE, IZREŽITE IN POŠLJITE!

P. n.
 »SALESKI RUDAR«

Velenje
 Titov trg 2
 p. p. 89

Naročam časopis »Saleški rudar«, na naslov:

Primek in ime

Poklic

Ulica

Hišna št.

Kraj

Pošta

Maj - mesec mladosti

Še nismo končali s praznovanji ob mesecu mladosti. Mladi bodo svoj praznik praznovali ves mesec maj. Najprej »Kurirčkova pošta« in nato štafeta mladosti. To sta bili dve največji manifestaciji naše mladine. Lepo so se na nju pripravili. O tem kaj nazorno pričajo naši posnetki ...

Harmonikar in pesem je spremljala pionirske patrolje, ki so nosili »kurirčkovo torbo«.

Pionirji na pohodu niso pozabili padlih borcev. Pri grobovih in spomenikih so se ustavili, prižgali svečko in se spomnili vseh žrtev, ki so darovali svoja dragocena življenja.

Nosilci štafetne palice na poti proti Doliču.

Drago Bizjak je izročil v Doliču štafetno palico predstavnikom slovenje-graške mladine.

Pionirji so prišli na partizanski miting s parolami: »Mi smo Titovi — Tito je naš!«

Tudi v Soštanju, pred spomenikom žrtvam fašizma, so pionirji iz obeh osnovnih šol priredili miting. Zbranim je govoril prevoborec Ivan Gušič.

Slavko Vrtačnik je govoril na mitingu, ki so ga priredili pionirji iz Topolšice.

Oprosti mlada napovedovalka iz partizanskega mitinga v Velenju, da se nismo pozanimali za tvoje ime. Vsi, ki smo te poslušali pa se te dobro spominjamo, ker si tako korajžno in glasno napovedovala.

za novo pomlad...
vse kak želite...

VAM NUDI

TRQ. PODJETJTE NA VELIKO IN MALO

elma
VELENJE

nesreče

POVZROČIL NESREČO IN ZBEŽAL

Na cesti v Arnačah pri Velenju je 23. aprila ob 18.45 uri, neznan mopedist podri Hedviko Razgoršek iz Velenja, ki je šla po cesti. Mopedist je po nesreči pobegnil. Razgorškovo pa so odpeljali v bolnišnico.

TESNO JE PREHITEVAL

V soboto, 29. aprila ob 20.25 uri so se pri prometni nesreči v Velenju na Koroški cesti lažje poškodovali Franc Hleb, Franc Sevcnikar in Jože Pirmanšek. Hleb je šel iz Pesja proti Velenju in peljal ob sebi kolo. Za njim sta se z motorjem CE 12-408 pripeljala Sevcnikar in Pirmanšek. Ker sta tesno prehitevala sta zadela v Hleba. Vsi trije so padli in se tako poškodovali, da so jih odpeljali v bolnišnico.

ZANESLO GA JE V TOVORNJAK

Ivan Kostrevec se je v petek 5. maja, peljal z osebnim avtomobilom NM 33-42 iz Ve-

lenja proti Polzell. V Ložnici je nasproti pripeljal Franc Turk tovorni avtomobil CE 118-01. Pri zaviranju je Kostrevec zanesel proti tovornjaku tako, da sta trčila.

OVCA POVZROČILA NESREČO

V soboto 6. maja, okrog 14.40 ure, se je huje poškodoval motorist Emil Dolinšek iz Laz. Z motorjem CE 16-327 se je peljal proti Bevcam. Ob cesti so bile za drvevo privezane ovce. Preko ceste je stekla ena od njih in napela verigo, v katero se je zadel motorist. Padel je in se poškodoval.

SPREGLEDAL JE RDEČO UTRIPAJOČO LUČ

Istega dne okrog 16. ure, se je na železniškem prelazu na Kidričevi cesti pripetila lažja nesreča, ko je voznik osebnega avtomobila CE 35-66 Kos Valter spregledal rdečo utripajočo luč in zapeljal na železniško progo v trenutku, ko je pripeljal tovorni vlak proti Dravogradu. Tik pred progo je vozniku uspelo ustaviti avtomobil, vendar ga je vlak zadell in poškodoval sprednji del avtomobila. Škoda znaša okrog 800 N-dinarjev. Poškodovan ni bil nihče.

MALI OGLASI

PREKLICI

● Veljavnost plačilnih kartončkov RLV preklicujeta: Franc Klemenec, Hrastovec 44, št. 671 in Jože Lenart, Hrastovec 43, št. 139.

ZALJIVKE

● Obžalujem izrečene besede o Martini Cevzar, trgovski pomočnici »Velme«. Marija Kunej.

● Jože Klemenčič, Topolšica 58, preklicujem neresnične besede o Luciji Volk, Topolšica 66, in se zahvaljujem, da je odstopila od tožbe.

PRODAM

● Prodajam novo klavirsko harmoniko Weltmeister, 3 registri, 32 basov (80.000 S-din). Naslov v uradništvu.

● Zelo poceni prodajam stanovanjsko hišo na Trgu svobode v Soštanju (3.000.000 S-din). Naslov v uradništvu.

● Ugodno prodajam motorno kolo »NSU maks«. Pivko, Tomšičeva 24. Ogled vsak dan od 18. ure dalje.

IZGUBLJENO

● 7. maja sem izgubila žensko uro od Tomšičeve 26 do Konovega. Najditelj naj jo vrne na Tomšičevi 26 — Urbančič.

● Prosim najditelja temno modre aktovke, da jo vrne v dopoldanskih urah proti nagradi hišnici v Jurčičevi 2, Velenje.